

ת"פ 5550/07/11 - מדינת ישראל נגד מחמוד חדיג'ה, יוסף מרעי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 5550-07-11 מדינת ישראל נ' חדיג'ה(אחר/נוסף) ואח'

לפני כבוד השופטת ורדה מרוז - סג"נ

בעניין: מדינת ישראל ע"י עוה"ד יעל עצמון ולירון
שטרית - פמ"מ

המאשימה

נגד

1. מחמוד חדיג'ה
ע"י ב"כ עוה"ד אביגדור פלדמן
2. יוסף מרעי
ע"י עוה"ד דוד זילברמן

הנאשמים

הכרעת דין

אקדמת דברים

מסכת העובדות שבכתב האישום חושפת נורמות התנהגות עברייניות ופסולות של ראש עיריית קלנסוואה, עו"ד מחמוד חדיג'ה. בפרשייה, נושא האישום הראשון, חבר אליו חברו, ד"ר מרעי, רופא שיניים ופעיל חברתי. השניים, אנשים בעלי כוח, מעמד והשכלה, זכו לכבוד והערכה בעיר קלנסוואה. למרבה הצער, הם ניצלו לרעה את מעמדם ועשו כן בדרכים פסולות ותכסיסניות, תוך עשיית פלסטר מערכי הדמוקרטיה וביזוי ערכי חברות ואמון ההדדי.

אנשים שהתברכו בכישרון ויכולת לתרום לחברה, פגעו בה בנצלם חולשותיהם של אחרים, השפלתם וביזויים. שיקולים אישיים ופוליטיים הדריכו אותם במעשיהם.

נאשם 1 ניצל בנוסף, את מעמדו כראש עיר להאדרת הונו ומימוש צרכיו האישיים.

עמוד 1

תמצית כתב האישום

האישום הראשון

1. האישום הראשון מייחס לנאשמים עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה באיומים ואיומים. על פיו, רקמו הנאשמים תכנית לאכוף על איאד את מרות ראש העיר, לנוכח התנהגותו המרדנית והצבעתו הלעומתית במועצת העיר וועדותיה. להשגת מטרתם, צילמו הנאשמים את איאד מתרועע עם צעירה בשם אימאן (להלן: "אימאן") - אשר נפגשה עמו על פי הנחיית הנאשם 1 וביוזמתו, בשיתוף עם הנאשם 2. לאחר מכן, בפגישה שיזמו הנאשמים בבית קפה, סחטו אותו באיומים, כי אם ימשיך במרדנותו כלפי ראש העיר, כי אז, יחשפו את תמונותיו עם אימאן לפני אשתו. בפגישה נוספת בבית עזיז עבדל מרעי שבו ואיימו עליו כדי להפחידו.

האישום השני

2. האישום השני מיוחס לראש העיר בלבד. עניינו נטילת שוחד מקבלן בניין, עבד וותד (להלן: "עבד"), כתנאי להעברת כספי מקדמה שהתקבלו עבורו בעירייה ממושרד החינוך, על חשבון ערבות בנקאית לתשלום כספי מקדמה שהמציא לידיה במסגרת פרויקט לבניית גני ילדים עליו הופקד. נטען, כי וותד שילם לראש העיר שוחד בסכום 5,000 דולר כנגד ההבטחה כי ידאג להעברת הכספים לידיו.

האישום השלישי

3. האישום השלישי מיוחס אף הוא לראש העיר. עניינו הפרת אמונים, שבאה לביטוי בהתקנת מערכת מיגון בביתו, על חשבון עיריית קלנסוואה, מבלי שההתקנה אושרה ותוקצבה על ידי הגופים המתאימים לכך בעירייה. חודשים ספורים לאחר מועד ההתקנה, אישרה המשטרה התקנת מערכת מיגון בבית ראש העיר וחלק מעלות ההתקנה שולמה.

4. ביסוד כל אישום ואישום מונחת מסכת עובדות שונה. לפיכך, הדיון יפוצל ביחס לכל אישום בנפרד.

עובדות האישום הראשון בהרחבה

5. עובר לתאריך 12.5.10 (להלן: "המועד המיועד") התקשרה אימאן לאיאד, בהנחיית ראש העיר (להלן: "הנאשם 1", "חדיג'ה", או "ראש העיר") ובהתאם לתוכנית שרקם עם חברו, ד"ר מרעי, הציגה עצמה כעיתונאית בשם בדוי "עמאל". לאורך מספר ימים ניהלה עמו שיחות בטלפון, עד אשר קבעה לפגשו בזיכרון יעקב במועד המיועד (להלן: "המפגש" או "האירוע"). למקום המפגש הגיע ד"ר מרעי מלווה בצלם, זיאד מכלוף. כאשר חיבקה אימאן ונישקה את איאד - בהתאם להנחיות

שקיבלה מראש העיר - צולמו השניים על ידי זימד בהנחייתו של ד"ר מרעי (להלן: "התמונות"). יומיים לאחר מכן, יזם ד"ר מרעי פגישה עם אימד בבית קפה בבורגתא. לפגישה הגיעו עזיז עבדל מרעי, קרוב משפחה של אימד ושל ד"ר מרעי וכן ראש העיר, שהגיע באיחור. בפגישה, הציג ד"ר מרעי לאימד את התמונות ואיים עליו כי אם לא יחדל מהתנהגותו הסרבנית כלפי ראש העיר ויתמוך בו - כי אז יועברו התמונות לאשתו. בתגובה, התחייב אימד לנהוג כנדרש הימנו. אז, קרע ד"ר מרעי את התמונות. בחלוף דקות ספורות, הגיע למקום ראש העיר והטיח באימד דברים קשים בגין התנהגותו כלפיו במועצת העיר.

6. כיומיים לאחר הפגישה בבורגתא, נערך מפגש חברתי-פוליטי בביתו של עבדל עזיז מרעי. במהלכה, אימו הנאשמים על אימד, כי אם לא יעמוד בהתחייבותו לנהוג כלפי ראש העיר כנדרש, אזי ראש העיר ימעך אותו כמו ג'וק' ואם לא ינהג כראוי כלפי ד"ר מרעי, אזי הלה יחתוך את לשונו'.

על יסוד עובדות אלו, מייחסת המאשימה לנאשמים עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה באיומים ואיומים.

דמויות מפתח - האישום הראשון

7. בטרם שנצלול לגופן של ראיות, הנה קווים לדמויות המפתח בפרשייה והזיקה ביניהן:

מחמוד חדיג'ה - בשנת 2008 נבחר לכהן כראש עיריית קלנסאווא, בתמיכה של משפחת מרעי, שחברה אליו לקואליציה ואפשרה את בחירתו. הוא חברו הטוב של ד"ר מרעי. יחסיו עם עבדאל עזיז מרעי (להלן: "עבדל עזיז") קרובים אף הם. מנגד, יחסיו עם אימד מרעי (להלן: "אימד"), נציג משפחת מרעי במועצת העיר, ידועים לשמצה, יחסים קשים וטעונים.

ד"ר יוסף מרעי - תמך וסייע לחדיג'ה בבחירתו לראשות העיר ועמד לצדו לאורך כהונתו. הגם שלא נשא בתפקיד רשמי בעירייה, היה מעורה היטב בפוליטיקה המקומית ונודע כמקורבו ואיש סודו של חדיג'ה (יכונה להלן: "הנאשם 2" או "ד"ר מרעי"). ד"ר מרעי התחרה נגד אימד על תפקיד חבר במועצת העיר והאחרון גבר עליו. על כך, שמר לו ד"ר מרעי טינה. לדידו, אימד לא היה ראוי לתפקיד בו שימש.

אימד מרעי - שימש כחבר בקואליציה במועצת העיר מטעם משפחות מרעי, חדיג'ה ואחרות. נשוי לגב' אילנה מרעי, גננת בגן עירוני. נקט עמדה כוחנית, סרבנית ולעומתית נגד ראש העיר במועצה ובועדות המכרזים. העמיד דרישות מופרזות להאדרת כוחו ותפקידו בעירייה. הפך לאויבו האישי של ראש העיר. אף עם ד"ר מרעי יחסיו היו עכורים. בהתנהגותו קומם את הנאשמים לחבור יחדיו נגדו.

אימאן - צעירה כבת 30, נשואה ואם לשני ילדים (בתקופה הרלבנטית, ילד אחד), בעלת תואר אקדמאי בתקשורת, תושבת העיר חיפה. בתקופה הרלבנטית היתה ידידה קרובה של חדיג'ה. סופו של יום, הפכה לכלי שרת בידיו. לבקשתו, נרתמה להיפגש עם אימד ולהצטלם עמו חבוקה, ככלי שימש סחיטה כנגדו.

בגין חלקה בפרשייה, הוגש נגד אימאן כתב אישום בעבירה של ניסיון לביצוע סחיטה באיומים. במסגרת הסדר

טיעון, הודתה והורשעה בעבירה שיוחסה לה. הושת עליה מאסר מותנה וכן, קנס, שירות לתועלת הציבור וצו מבחן. (ת"פ 37898-10-12 בית המשפט השלום כפר סבא, גזר דין מיום 13.2.13).

זיאד מכלוף - צלם במקצועו. תושב קלנסוואה ובעל סטודיו בעיר. 'גויס' על ידי ד"ר מרעי לצלם את המפגש בין אימאן לאיאד, הגם שלא ידע מראש כי למטרה זו גויס.

משהתחווירה לו, מסר זיאד לד"ר מרעי דיסק ובו התמונות שצילם, ומחק אותן מהמחשב שברשותו ומהמצלמה. (להלן יכונה "זיאד").

אשרף חטיב - מנהל לשכת ראש העיר ומעת לעת שימש כנהג לראש העיר (להלן יכונה "אשרף").

עבדל עזיז מרעי - נשוי לאחותו של איאד ויחסיו עמו מורכבים; מחד, תמך בבחירתו למועצת העיר, כחלק מאסטרטגיה חמולתית ומאידך, היה מקורבם של הנאשמים וכמותם, חש טינה וחוסר הערכה כלפי איאד.

עד כאן, סקירת דמויות המפתח נושא האישום הראשון.

עמדת הנאשמים

8. במהלך החקירה במשטרה כפרו הנאשמים בכל המיוחס להם וטענו כי לא היו דברים מעולם. באשר לפגישה בבית הקפה בבורגתא (להלן: "בית הקפה") - הם אישרו את קיומה אולם כפרו בתכנה. לשיטתם, הפגישה בין ראש העיר לאיאד היתה אקראית. כך אף ביחס לפגישה בביתו של עבדל עזיז - ראש העיר אישר כי נכח בה וכפר במיוחס לו. ד"ר מרעי גרס כי אינו זוכר אם נכח במקום אם לאו והכחיש כי נקט לשון מאיימת כלפי איאד.

9. בשלב מאוחר בחקירתו במשטרה, הודה ראש העיר, כי בינו לבין אימאן שררו יחסי קירבה, אולם הכחיש קשר אינטימי עמה.

10. במענה לכתב האישום נקטו הנאשמים עמדה דומה.

11. בתום פרשת התביעה ולאחר שנחשפו לעדויות עדי התביעה, חזרו בהם הנאשמים מהכחשותיהם הגורפות וגרסו:

- ראש העיר הודה ביחסים אינטימיים עם אימאן (עובדה שהוכחה על ידה, הגם שהודתה ביחסי קירבה עמו). כן, הודה כי ביקש ממנה להיפגש עם איאד במועד המדובר, כדי להרחיקו משיבת וועדת מכרזים שיועדה לאותו יום (עמ' 212 ש' 17-24). הוא כפר בקיומן של תמונות וכן כפר בכוונה המיוחסת לו לסחוט את איאד באמצעותן.

- ד"ר מרעי אישר כי נסע למקום המפגש בזיכרון יעקב, בליווי זיאד. לשיטתו, עשה כן לבקשת ראש העיר, לוודא הגעתו של איאד למפגש עם אימאן. עם זאת, לא זו היתה מטרת נסיעתו, אלא עשה כן

בגדר נסיעת עבודה שתכנן לבית ספר בג'סר אזרקה עם זיאד, אשר לשרותיו נזקק במסגרת עבודתו. לשיטתו, זיאד צילם את אימאן ואיאד מבלי שנתבקש לכך. ד"ר מרעי כפר בכוונה המיוחסת לו לסחוט את איאד באמצעות התמונות.

זירת המחלוקת

12. הודיית הנאשמים במקצת העובדות צמצמה את זירת המחלוקת לסוגיות הבאות:

- האם רקמו הנאשמים קשר לסחיטתו של איאד באמצעות התמונות?
- האם סחטו הנאשמים את איאד בפגישה בבית הקפה בבורגתא?
- האם איימו הנאשמים על איאד בביתו של עבדל עזיז?

13. שלוש תחנות זמן לסוגיות שבמחלוקת; הראשונה, קשירת קשר באמצעות תכנון והכנות למימוש, השנייה, הוצאת התכנית לפועל באמצעות תיעוד המפגש והפקת התמונות והשלישית, סחיטתו של איאד באמצעות התמונות. האיומים בביתו של עבדל עזיז נלווים למעשה הסחיטה, הגם שלכאורה, מדובר בעבירות עצמאיות.

14. אין מחלוקת שהתמונות המדוברות אינן בנמצא. לפיכך, המחלוקת תוכרענה במבחן מהימנות העדים. משכך, תחילה תיבחן מהימנותם של עדי המפתח.

אימאן

15. עדותה של אימאן מהווה יסוד ומסד להוכחת עובדות האישום הראשון. אימאן שימשה שחקנית ראשית במחזה שהופק ובוים על ידי הנאשמים, ראש וראשון, ראש העיר.

למן מעצרה, שטחה אימאן את גרסתה הכללית על האירוע. לאחר מכן, הוסיפה וחשפה פרטים נוספים. אימאן דבקה בגרסתה לאורך כל הדרך, על פני חקירות רבות ועימותים עם הנאשמים ועם איאד.

16. בהיותה אישה נשואה ואם לילדים, בת למגזר הערבי - עמדה אימאן במבחן קשה. באומץ ובנחישות חשפה את יחסיה הקרובים עם ראש העיר, אף הוא נשוי ואב לילדים. הדבר היה כרוך בקשיים; במהלך עדותה ניכר עליה הלחץ בו הייתה נתונה. לא פעם פרצה בבכי, ערכה אתנחתות בדבריה והשפילה עיניה. עם זאת, היא ניצבה איתנה על דוכן העדים, אל מול הנאשמים, באי כוח הצדדים ובית המשפט, אף כאשר נדרשה לפרטים מביכים אודות יחסיה הבינאישיים והמשפחתיים.

17. גרסתה העקבית והקוהרנטית נשמרה, אף לאחר שנחשפה להכחשתם הגורפת של הנאשמים את דבריה, במהלך העימותים עמם. בעת מעצרה, הייתה אימאן בתחילת היריון. במהלך חקירתה, עברה הפלה (ללא קשר לחקירה - ו.מ) אשר בעקבותיה אושפזה בבית החולים, שם שבה ונחקרה. אף אז, רוחה לא נשברה והיא נאחזה בגרסתה, באמת.

18. בסיום עדותה, עתר ב"כ הנאשם 1 להגיש את הודעותיה במשטרה כראיה.אלו הוגשו בהסכמת התביעה, מבלי שהסנגורים הצביעו על סתירות בדבריה (ת/9 א' - י"א).

19. חקירותיה הראשונות נערכו מבלי שאימאן מימשה את זכותה להיוועץ בעורך דין. אימאן לא הלינה על כך. לא בעדותה, אף לא בהליך שהתקיים כנגדה בבית משפט השלום בכפר סבא. מעולם לא טענה כי הפגיעה בזכותה להיוועצות השפיעה על תכן עדותה, אף לא טענה לכרסום בקבילות ההודעות שמסרה במשטרה. אף לאחר שמומשה זכותה להיוועץ בעורך דין, שבה אימאן שוב ושוב על גרסתה, ללמדך כי הפגיעה הראשונית בזכות ההיוועצות, אינה מקימה עילה לפסילת הודעותיה ובוודאי שאינה פוגעת במשקל עדותה בבית המשפט.

ודוק; הואיל והודעותיה של אימאן הוגשו כראיה ביוזמת ההגנה, הרי שהיא מנועה מלטעון דבר נגד קבילותן, כפי שעשתה. יתירה מזו, עדותה המהימנה בבית המשפט מבססת כדבעי את הממצאים כפי שיפורטו בהמשך. הודעותיה במשטרה אך מחזקות את המסקנה בדבר מהימנותה.

20. בתשאל שערך החוקר כארם עאמר לאימאן, בעת שהסיעה מביתה לחקירה במשטרה (נ/3), היא סיפרה לו על פנייתו של ראש העיר אליה, כדי שתסייע לו בהרחקת איאד משיבה **"שלא יצביע נגדו"** וכן ביקש לצלם אותה עם איאד **"וכך יהיה לו הוכחה שאיאד היה עם בחורה וכך יתפוס עליו משהו"**. לקראת סוף התשאול הזכירה אימאן את ד"ר מרעי, אשר התקשר אליה ביום האירוע ואמר לה כי **"הוא זה שיצלם אותי ואמר לי איפה לעמוד"**. בהודעה מאוחרת, הוסיפה, כי לא רק שוחחה עם ד"ר מרעי ביום האירוע, אלא אף נפגשה עמו בבית קפה בזיכרון יעקב, עובר להגעת איאד, שם שב ואמר לה כי בדעתו לצלם אותה ואף הנחה אותה כיצד לנהוג במעמד הצילום.

21. ב"כ הנאשם 1, עו"ד אביגדור פלדמן, טען, כי במהלך התשאול, אשר לא הוקלט, אף לא צולם, 'שתל' החוקר כארם בפי אימאן את גרסת צילום המפגש על ידי ד"ר מרעי. לראיה, כך לשיטתו, גרסתה הראשונית, לפיה נועד המפגש להרחקתו של איאד מהדין בוועדת המכרזים, הא ותו לא.

הטענה נדחית מהנימוקים הבאים:

- הטענה אינה אלא השערה שלא נמצאו לה תימוכין. החוקר כפר ב'השתלת' הגרסה בפי אימאן. היא עצמה הסבירה על שום מה דחקה את שמו של ד"ר מרעי לשלב מאוחר בחקירתה, מאחר וביקשה להתמקד תחילה בראש העיר. הסברה סביר על פניו, בהתחשב באופיים העדין של קשריה עם ראש העיר, אשר בעטים נרתמה לבקשתו.
- הנאשם 1 הודה, הגם שבאיחור רב, כי יזם את המפגש בין אימאן לאיאד לשם הרחקתו משיבת וועדת המכרזים. בעצם הודייתו במקצת העובדות, חיזק את גרסתה של אימאן במלואה, לרבות הגרסה אודות הצילום בכוונה לסחוט.
- ד"ר מרעי הודה, גם כן באיחור ניכר, כי המפגש תועד וצולם באמצעות זיאד, אותו הביא ד"ר מרעי

למקום. אמנם, לגרסתו, זימד צילם את השניים ביוזמתו, אולם הודייתו במקצת העובדות, אף היא תומכת בגרסת אימאן במלואה.

בהמשך חקירתה, הקדישה אימאן לד"ר מרעי פרק רחב אודות חלקו בתכנית. על גרסתה שבה מספר פעמים. אין אפוא בחשיפתו המאוחרת קמעה של ד"ר מרעי בחקירתה, או בפירוט העובדות הקושרות את הנאשם 1 למעשה הסחיטה באיחור מה, כדי לכרסם ממחימתה או מכנות דבריה של אימאן. גרסתה מתיישבת עם חלק מגרסותיהם של הנאשמים, הגרסה כנה, עקבית ומפורטת היטב. לפיכך, זכאית אימאן למלוא האמון בדבריה.

22. אימאן נחקרה בחקירה ראשית, לאחר שהורשעה על פי הודאתה בעובדות כתב האישום שהוגש נגדה בגין חלקה בפרשייה והמתינה לגזר דין. ב"כ הנאשם 1 גרס, כי לא היה נכון לזמנה לעדות טרם שנגזר דינה. לנוכח הערה זו, נדחתה חקירתה הנגדית עד לאחר שדינה נגזר. הסדר הטיעון שהושג בינה לבין התביעה הוצג בפתח הדיון. מלכתחילה, דובר בהסדר מקל למדי והמחלוקת שניטשה בין הצדדים הייתה בשאלת הרשעתה בדין.

23. להתרשמותי, אימאן לא הונעה מרצון לרצות את המאשימה, טרם גזר הדין. אף לאחר שנגזר דינה לחומרה, לנוכח הרשעתה, היא לא חזרה בה מגרסתה ובחקירתה הנגדית שבה על אותן עובדות. הנה, ההליך שהתנהל נגדה לא השפיע על תוכן עדותה.

24. ב"כ הנאשם 1 גרס, כי מעמדה של אימאן שקול, בנסיבות המתוארות, למעמדו של עד מדינה ועל כן, דרוש סיוע לביסוס עדותה. דא עקא, בין אימאן לתביעה לא נחתם הסכם עד מדינה, אף לא הובטחו לה טובות הנאה. הסדר הטיעון שנכרת עמה, על פניו, הולם את נסיבותיה האישיות, כמו גם, את נסיבות ביצוע העבירה שנעברה על ידה, בהשפעת ראש העיר ואגב ניצול חולשותיה. למעלה מן הדרוש יצוין, כי יש בראיות התומכות בעדותה משום סיוע.

25. ב"כ הנאשם 2, עו"ד דוד זילברמן, טען, כי אין לתת אמון בגרסתה של אימאן, לפיה נפגשה לכאורה עם ד"ר מרעי בבית קפה בזיכרון יעקב ביום האירוע, אז הכירה אותו לראשונה. לשיטתו, אימאן פגשה בד"ר מרעי לראשונה, חודשים לאחר האירוע, בבית מלון "מרידיאן" בחיפה, ביוזמתה. סיפור הפגישה עמו ביום האירוע נועד, לשיטתו, לשמש כסות לפגישתה האחרת, המאוחרת, כמו גם, להסביר כיצד השכילה לזהותו על פי תמונה שהציגו בפניה בחקירה. תימוכין לטענתו ביקש למצוא בעדות זימד, אשר נכח במקום המפגש ונמנע מלהזכיר מפגש כלשהו בין אימאן לד"ר מרעי.

26. אין לקבל הטענה. אימאן העלתה את דבר פגישתה עם ד"ר מרעי במקום, ביום האירוע, סמוך לאחר תחילת חקירתה. היא הסבירה, כי במהלך הפגישה, הנחה אותה ד"ר מרעי כיצד לנהוג במהלך הצילום - היכן לעמוד ומה לעשות עם אימד.

27. כידוע, לכל חקירה משטרית דינמיקה משלה וההתפתחות האופיינית לה. אין לצפות מצעירה, נעדרת מעורבות פלילית בעבר, אשר זו לה חקירה ראשונה - כי תחשוף בפתח החקירה את כל הפרטים,

בייחוד נוכח מעמדה העדין והמביך, לנוכח קרבתה לראש העיר וה"תפקיד" שקיבלה על עצמה לשחק במפגש, אשר לא הנחיל לה כבוד. בנסיבות אלו, חששה מפני הבאות - ברור ומובן. לפיכך, אין לזקוף לחובתה את אי חשיפת כל העובדות והפרטים היישר בחקירתה הראשונה ובוודאי שאין בכך כדי להקחות ממנהימנותה. המבוכה שנלוותה בחשיפת פגישתה השנייה עם ד"ר מרעי, במלון בחיפה, אף היא מובנת. למרות זאת, היא אישרה את הפגישה והטעימה כי הייתה זו פגישה שנייה עמו.

אין אפוא ממש בטענות שהועלו כנגד מהימנותה של אימאן. אני נותנת אמון מלא בדבריה.

איאד

28. איאד הוא ה'נסחט' - קרבן העבירה. על אף הפגיעה העמוקה בכבודו ובמעמדו, אגב סיכון שלמות משפחתו - נמנע איאד מלהגיש תלונה נגד הנאשמים. את האירוע חשף אגב חקירתו אודות רצח מנכ"ל עיריית קלנסוואה שאירע באפריל 11'.

29. איאד גבר על ד"ר מרעי בהתמודדות על תפקיד חבר מועצת העיר, מטעם משפחות מרעי, חדיג'ה ואחרים. חרף הישגו בבחירות, ניכר מעמדו הרעוע בקרב חמולת מרעי. הוא רכש שונאים מבית ומחוץ. התנהגותו הסרבנית נגד ראש העיר קוממה עליו רבים מחמולת מרעי ובראשם, ראש העיר וד"ר מרעי (עדות עבדל עזיז, ניהאד מרעי ואחרים, בהמשך).

30. במהלך עדותו בבית המשפט קיבל איאד "רגליים קרות" וחזר בו מחלקים רבים מגרסתו במשטרה, בטענה כי זכרונו לקוי והוא סובל מבעיות רפואיות. דבריו לא נתמכו בתייעוד רפואי.

בניגוד לאיתנותה של אימאן על דוכן העדים - נהג איאד כמי שכפאו שד. תשובותיו היו לאקוניות, אי נוחות רבה ניכרה בדבריו, כמו גם, חששו לשוב על גרסתו כפי שמסרה במשטרה. לפיכך, הוכרז כעד עוין.

31. הודעותיו הוגשו כראיה מכוח סעיף 10א' לפק' הראיות (ת/1 - ת/4). עולה מהן תמונה ברורה ובהירה אודות השתלשלות האירועים החל מהתקשרותה של אימאן אליו בשם בדוי (עמאל), ובזהותה כעיתונאית, דרך המפגש עמה ועד להצגת תמונותיהם המשותפות על ידי ד"ר מרעי בבית הקפה, לרבות האיומים שהשמיעו כלפיו הנאשמים.

32. במכתב ששיגר איאד למבקר המדינה (ת/5) ביום 1.3.2011 (קרוב לשנתיים לאחר האירוע) הוא שטח אותן עובדות, כפי שמסרן בהודעותיו והוסיף, כי במסגרת הלחצים שהופעלו עליו, נשלח לביתו סך 5,000 ₪ על מנת שיצביע לטובת הקמת בית ספר תיכון חדש באמצעות מכללת סכנין - מכללה בה תמך ראש העיר - אולם הוא סירב לכך.

33. בהודעותיו במשטרה אישר, כי שיקר במכתבו ביחס לכספים שהועברו לרשותו, לכאורה, אולם דבק ביתר הפרטים שתיאר במכתב. לדבריו, בשל הלחץ בו היה שרוי, על רקע האיום לפטר את אשתו מגן הילדים בו עבדה, כלל במכתב את החלק השקרי (ת/4 עמ' 1, ש' 11-14).

34. ב"כ הנאשם 2 יחס משקל רב למצג השקרי שהציג איאד במכתבו למבקר המדינה. לשיטתו, השקר

בו הודה איאד שומט את היסוד לגרסתו במלואה.

מבלי להקל בחומרת השקר, אין בו כדי לרוקן מתכנה את גרסתו של איאד, כפי שהעלה בהודעותיו. גרסתו עולה בקנה אחד עם גרסתה של אימאן ומתיישבת עם חלק מהעובדות בהן הודו הנאשמים.

35. ודוק; לדידו של איאד, הפגישה עם אימאן היתה תמימה. במהלכה, ניסה לשלוח יד לעברה, כך לגרסת אימאן. חזקה עליו כי אלמלא נחשף לתמונות - היה מקפיד בשמירת דיסקרטיות הפגישה. לא היה לו מניע לחשפה, אלא בשל התמונות שהציג לו ד"ר מרעי והסחיטה שעמדה מאחוריהן.

36. איאד נקרא על ידי ד"ר מרעי לפגישה בבית הקפה, יומיים בלבד לאחר האירוע בזיכרון יעקב. זימונו לבית הקפה בתכוף לאחר המפגש מחזק את המסקנה, כי לשם סחיטתו באמצעות התמונות נקרא. בפגישה, ד"ר מרעי ביזה והשפיל אותו, כאשר חשף אותו בקלקלתו, נחזה בתמונות מחובק עם בחורה זרה, בעודו נשוי ואב לילדים. חששו שמא התמונות יחשפו גרם לו להרכין ראש לדרישת ד"ר מרעי ולהסכים לשנות את דרכיו ואורחותיו כלפי ראש העיר.

37. גרסת איאד בהודעותיו מעוגנת היטב ונתמכת בראיות חיצוניות. לפיכך, מכוח סעיף 10א' לפק' הראיות, אני מעדיפה את תכן הודעותיו על פני גרסתו ההססנית והבלתי משכנעת בבית המשפט.

זיאד

38. זיאד נקלע לפרשיה בתום לב. את שרותיו כצלם העמיד לבקשת ד"ר מרעי, אשר לא פירט בפניו לאיזו מטרה נדרש. זיאד הצטרף לד"ר מרעי לנסיעתו לזיכרון יעקב. במקום המפגש, הצביע ד"ר מרעי על אימאן ואיאד והורה לו לצלמם. כך עשה. משהתחוויר לו כי נושא צילומיו הוא איאד - אותו הכיר כתושב הכפר - עם צעירה שאינה מוכרת (אימאן), הבין זיאד כי עורב במעשה שאינו כשר. אז, ביקש להתנער הימנו מהר ככל האפשר, באמצעות העברת התמונות לדיסק שהמציא לידי ד"ר מרעי ומחיקתן מהמחשב ומהמצלמה. משכך, בחיפוש שבוצע על ידי המשטרה בצידו לא נמצא דבר.

39. זיאד מסר את העובדות כהווייתן. הוא הביע את כעסו על ד"ר מרעי על שסיבך אותו בפרשייה וגרם לו לאובדן ציוד יקר, שהחרימה המשטרה. מהטעם הזה, אף סילק את ד"ר מרעי מהסטודיו, שעה שהלה הגיע אליו עם חשיפת הפרשייה, ככל הנראה כדי לטכס עמו עצה באשר להמשך החקירה.

עדותו מהימנה ואני מאמצת אותה במלואה.

עבדל עזיז מרעי

40. עבדל עזיז נשוי לאחותו של איאד. הוא נכח בפגישה בבית הקפה בבורגתא וכן, במפגש שהיה בביתו. בהיותו מקורב לראש העיר ולד"ר מרעי וקרוב משפחה של איאד, ניכר עליו כי היה אמביוולנטי בעמדותיו ודיבר חצאי אמת. הוא הוכרז כעד עוין. הודעותיו במשטרה הוגשו כראיה (ת/17 א' ב', ת/18 א' ב'). מתוך הודעותיו עולה, כי על אף שלא ראה את התמונות בפגישה בבית הקפה, הואיל והלך לשירותים לדבריו,

הרי ששמע עליהן מפי איאד בו ביום. בהודעותיו תמך עבדל עזיז בגרסת איאד ואף ציין כי פרש מהסיעה של ראש העיר בעקבות האירוע הנדון.

בבית המשפט שינה את טעמו. ניכר עליו רצונו לגונן על הנאשמים. את איאד זנח ואף הצהיר עליו כי הינו חולה וזקוק לתרופות - גרסה אשר אף איאד אימץ בעדותו.

41. הודעות עבדל עזיז במשטרה מהימנות עלי ואני מעדיפה אותן על פני עדותו התמוהה והבלתי מובנת בבית המשפט.

42. עד כאן בחינת מהימנות העדים המרכזיים מטעם התביעה. יתר העדויות תישקלנה אגב בחינת מכלול הראיות. הגיעה העת לצלול לגוף הסוגיות העומדות להכרעה.

האם רקמו הנאשמים קשר לסחיטתו של איאד באמצעות התמונות?

מניע

43. הנאשמים לימדו על עצמם כי הם קרובים זה לזה, אחים בנפש, אשר פעלו בעצה אחת וכגוף אחד. לשניהם היה מניע לפעול כנגד איאד. יחסי שניהם עמו היו עכורים. הם ראו בו אבן נגף בדרכם והוא עורר בהם שאט נפש. (ר' דברי ראש העיר **"אנחנו לא מדברים כבר שנה וחצי אפילו שלום אנחנו לא מדברים"** ת/32 עמ' 2, ש' 32-33). ודברי ד"ר מרעי בהודעה באשר ליחסו של ראש העיר כלפיו - **"אני לא סובל אותו"** (ת/57 עמ' 17).

44. תהום הפרידה בין ראש העיר לאיאד, בכל הקשור לניהול ענייני העירייה. מחלוקת קשה ניטשה ביניהם ביחס לבחירת הרשת החינוכית שתקים בית ספר תיכון חדש בעיר. ראש העיר תמך ברשת "סכנין" ואיאד תמך ברשת "עמל". מחלוקת זו שימשה הזרז, ה"טריגר" לקשר שקשרו הנאשמים כנגד איאד. עם זאת, לא רק בעטיה חברו השניים יחדיו כנגדו, כפי שגרסו. התכנית שרקמו נועדה ל'הדביר' את איאד לטווח ארוך, לבל ישוב וימרה את פי ראש העיר. לשם כך, בקשו לרכוש אמצעי, באמצעותו יהא לאל ידו של ראש העיר להכפיף את איאד למרותו לאורך תקופת כהונתו.

45. אין לקבל את גרסת הנאשמים, לפיה כל שבקשו היה להרחיק את איאד מדיון וועדת המכרזים. הגם שהעיתי לגיבוש הקשר נבחר על רקע רצונו של ראש העיר להרחיקו מוועדת המכרזים שדנה בסוגיה זו, בשל מנהגו של איאד לטרפד את הדיונים בה, אולם לא לשם הרחקה חד פעמית רקמו תכניתם.

46. איאד התגאה במעשיו המתריסים נגד ראש העיר, בעצמאותו ובדעתנותו ובכך העצים את הקרע:

"הייתה צריכה להיות הצבעה על מנת להעביר את ההפעלה של בית הספר התיכון החדש בקלנסווה להפעלה או לרשת סכנין או לעמל ואני לא רציתי להצביע לסכנין כי ראש העיר רצה לעשות זאת..."

אני ידעתי שהם רוצים שאני אהיה חותמת גומי של ראש העיר ואני לא רוצה להיות כך"
(ת/2).

47. אף כנגד הפרטתגני הילדים יצא איאד והקים מהומה במועצת העירייה. התנגדותו הונעה משיקולים אישיים שכן, אשתו משמשת גננת מטעם משרד החינוך ומפרנסת עיקרית במשפחה.

48. בהתנהגותו, העמיד איאד את ראש העיר במצב של אי נוחות רבה. הלה חש חסר אונים נגדו. במצוקתו, פנה לאחיו של איאד, ניהאד מרעי כדי שסייע לו. ראה דברי האח:

"איאד התחיל להיות חבר מועצה אחרי הבחירות, בהתחלה זרם והיה שותף עם חדיג'ה ואח"כ התחיל להשתנות מההסכם כלומר חשב שהוא יכול לעשות מה שהוא רוצה. הוא חשב למשל שראש העירייה חייב להתייעץ איתו בכל דבר מפה התחיל הסכסוך ביניהם. בהמשך איאד התחיל ללכת נגד ראש העיר בהצבעות במועצה, ... ראש העיר מחמוד חדיג'ה פנה פעם או פעמיים אליי ולאח שלי עבד אל חפז ואמר לנו, שאיאד מדבר לא יפה ושננסה להרגיע אותו. הוא אמר לנו שלא איכפת לו אם איאד לא יצביע בשבילו אבל רק שידבר אליו יפה..." (ת/46).

קרוב משפחה נוסף, טהה מרעי, אף הוא העיד על היריבות בין איאד לראש העיר לאורך הדרך:

"הוא (איאד - ו.מ) היה חבר בעירייה בקואליציה של ראש העיר. זה מה שאני יודע תמיד הייתי שומע שיש לו איתו ויכוחים. אשתו של איאד היתה מלמדת בגן וראש העיר לא רצה לפתוח את כיתת הגן שלה. זה שמעתי במקרה מאיאד" (ת/44 עמ' 1, ש' 5-1).

49. לראש העיר קם מניע מובהק להשתלט על איאד. משכך, פנה לבקש את סיועו של חברו וידידו בנפש, ד"ר מרעי, איש סודו ואמונו. אף בענייניו האינטימיים היה ד"ר מרעי מעורב, כאשר התבקש לסייע בשמירת הדיסקרטיות ביחסיו עם אימאן. ראה דברי ד"ר מרעי:

"ויכול להיות שראש העיר שלח הודעות מהפלאפון שלי כי בערב אנחנו מתראים ונפגשים. לפעמים היא מתקשרת והוא ליד אשתו אז הוא מתקשר אלי שאני אתקשר אליה שלא תחפש אותו עכשיו ושהוא יחזור אליה" (ת/57ב').

לא רק בשל הזדהותו עם ראש העיר נפנה ד"ר מרעי ליטול חלק בתכנית נגד איאד, אלא אף בשל יחסו הטעון כלפיו, משגבר עליו בהתמודדות על נציגות חמולת מרעי במועצת העיר.

50. ד"ר מרעי אישר את שיתוף פעולה שלו עם ראש העיר, משנעתר לבקשת האחרון לנסוע לזיכרון יעקב ולוודא את התייצבותו של איאד למפגש.

51. גרסת הנאשמים, לפיה נועדו יחדיו למען הרחקת איאד מדיון וועדת המכרזים, הועלתה בשיהוי רב, לאחר שנחשפו לכלל ראיות התביעה. על פניה, ריקה הגרסה מתוכן, בהינתן העובדה, שאינה שנויה במחלוקת, כי איאד הגיע לשיבת וועדת המכרזים ונטל חלק בהצבעה, **טרם מועד המפגש!** (הצביע כנגד ראש העיר). הנה, המטרה לכאורה, לשמה נועדו הנאשמים - לשיטתם - התרוקנה מתכנה. על שום מה אפוא, דבקו בתכנית שרקמו? דבקותם בתכנית והוצאתה לפועל, חרף התייצבות איאד לדיון וועדת המכרזים, שומטת את היסוד לגרסתם ומחזקת את המסקנה בדבר כוונתם לסחוט את איאד לאורך זמן. לכפות עליו לציית לראש העיר ולנהוג בהתאם להנחיותיו, שאם לא כן, תוצגנה תמונותיו עם אימאן

לאשתו. התמונות שימשו כלי נשק במאבקו של ראש העיר נגד איאד.

הוכח אפוא קיומו של מניע לקשירת הקשר בין הנאשמים.

הכנה מוקדמת

ווידוא התייצבות איאד במקום המפגש

52. הנאשמים רקמו בקפידה את תכניתם. ראש העיר הכין את אימאן לקראת המשימה שייעד לה, סיפק לה טלפון מיוחד למימושה והעמיד את ד"ר מרעי לרשותה, לצילום האירוע.

53. ד"ר מרעי נתן את ידו, הגיע למקום המפגש, וווידא את הגעת איאד ואף צילם אותו באמצעות זייד. לגרסתו, "ממילא" התכוון לנסוע ביום האירוע לבית ספר בג'סר אזרקה, במסגרת עבודתו ברשת "עתיד", כמו גם, להסתייע בשרותיו של זייד, כצלם, לעבודתו. ראה דבריו:

"אמרתי לו שמחר אני נמצא בג'סר, יש לי לפתוח את הכיתה, יש לי פגישות. התגלגלה השיחה ושוב עלה השיחה על איאד שהוא מפריע לו... הוא אמר לי שאם אני שם הוא צריך ממני משהו, איאד צריך להיפגש עם משהי ויש לו המון ישיבות בעירייה, פגישות חשובות ורוצה להרחיק מהעירייה. אמר לי שאם אני בג'סר אראה אם הוא מגיע לפגישה עם עמל, הבחורה ששמה האמיתי למעשה אימאן... מחמוד נתן לי מספר טלפון ואמר שיגיד לה שאני אהיה שם כדי לוודא שאיאד אכן מגיע לשם כי היא לא הכירה אותו" (עמ' 289 לפר').

54. הגרסה מופרכת על פניה. יש בה משום לעג לתבונה ולשכל הישר. התמיהות העולות הימנה רבות;

- לנוכח התייצבות איאד בוועדת המכרזים, לא נדרש ד"ר מרעי לוודא את התייצבותו במפגש.
- ניתן היה לוודא את התייצבות איאד למפגש באמצעות שיחת טלפון עם אימאן, דא עקא התייצבות ד"ר מרעי נדרשה לשם הנצחת המפגש ותיעדו.
- ד"ר מרעי העיד, כי ראש העיר ביקש להודיע לאימאן על בואו למקום המפגש. ההודעה נועדה לשם תיאומים בין השניים לצורך צילום המפגש. אם לא כן, על שום מה נדרש יידוע אימאן על בואו של ד"ר מרעי?
- העיקר - ד"ר מרעי גייס את זייד עם מצלמתו. צעד זה מהווה ראיה ניצחת להוכחת רצונו לתעד את המפגש בין איאד לאימאן. גרסתו לפיה נזקק לשרותיו של זייד לשם עבודתו הופרכה, כפי שיבואר להלן.

55. גרסתו של ד"ר מרעי כבושה. הוא תירץ את כבישתה, בלחץ בו היה שריו בעת חקירתו במשטרה. אף אם אכן כך, מדוע מילא פיו מים אף במענה לכתב האישום. לראשונה חשף גרסתו לאחר תום פרשת התביעה. אין להאמין לד"ר מרעי. התייצבותו במקום המפגש נועדה לצלם ולתעד אותו, לשם סחיטתו של איאד.

עדות אימאן

56. מעדותה של אימאן עולה התכנית שרקמו הנאשמים לצלם אותה עם איאד לשם סחיטתו. בתחום רב, גייס ראש העיר את אימאן למשימה שיעד לה. תחילה, שטח בפניה את מצוקותיו ביחס לאיאד והפך אותה לאשת סודו. הוא קנה את ליבה ובתוך כך, ניצל את חולשותיה באורח מחפיר, לשם השגת התכלית לשמה נועדה תכניתו.

57. אימאן תיארה בעדותה ובהודעותיה במשטרה (נ/9) את התהליך שעברה עד שניאותה לבקשת ראש העיר לסייע לו **"לסחוט גבר בשיחות כאילו"**. תחילה, הביעה חששותיה **"אמרתי לו שאני פוחדת על המשפחה שלי"**. אזדחק בה **"אז דיבר על זה בטלפון עוד פעם"** ו- **"עוד פעם התקשרנו"**. לבסוף, התרצתה **"אחרי יום יומיים. כאילו אחרי חשבתי, אמרתי לו בסדר, אני מוכנה לעזור לך"** (עמ' 14,15 נ/9ד').

58. בחקירתה במשטרה, ציינה תחילה, כי המפגש נועד לשם הרחקת איאד משיבת וועדת המכרזים, אולם בהודעה מיום 19.6.11 הוסיפה ביוזמתה, שהמפגש נועד גם לשם תיעוד וצילום, כדי לעשות בו שימוש לעתיד לבוא:

"הוא כאילו ביקש שיצלם אותי וכל זה, אמרתי שנייה, אני לא מתחבקת איתו ולא מתנשקת, רק בהתחלה, רק בהתחלה אני ידעתי על זה. אני ידעתי... הוא אמר לי אני מצלם אותך, אמרתי לו בסדר" (נ/9ד' עמ' 19).

59. אימאן היטיבה לתאר כיצד 'ביים' ראש העיר את האירוע, לרבות התפקיד שייחד לה, על פרטיו. כך, הדריך אותה להתקשר לאיאד כעיתונאית בזהות בדויה, להתיידד עמו עד שיאות להיפגש עמה וכן הנחה אותה היכן לערוך את המפגש וכיצד לנהוג בו:

"הוא (ראש העיר - ו.מ) הכווין אותי מה לעשות. וכשהגיע יוסף הוא (ראש העיר - ו.מ) התקשר ואמר לי מה לעשות... כל הזמן אמרתי שאני הודרכתי על ידי מחמוד מראש. הוא הדריך אותי למקום ביום הפגישה... שאני הגעתי זה היה אחרי עפ"י תדריך של מחמוד בשיחות טלפון. (עמ' 193 לפר' ש' 7-32).

במקום המפגש, תודרכה גם על ידי ד"ר מרעי:

"כשהגעתי היה יוסף והדריך אותי לפני שהיתה פגישה.. מחמוד אמר לי מראש לפגוש אותו במתחם בזיכרון יעקב, וזה גם מה שאמרתי לאיאד... הכל היה מתוכנן מראש" (עמ' 194 לפר').

60. מראש הכין אותה ראש העיר לכך שאדם מטעמו יגיע לצלמה. בדיעבד ידעה אף כי מדובר בד"ר מרעי:

" כך מחמוד אמר לי. מחמוד אמר לי שיוסף יצלם אותי תמונה, יביא אליי את התמונה ושאני אשורף את התמונה, לא ראיתי תמונה, היו דיבורים ולא ראיתי את התמונה והוא

לא הביא לי אותה, לא ידעתי אם הוא צילם באמת או לא (עמ' 159 לפר').

61. אימאן הטעימה כי הגם שהודרכה על ידי ד"ר מרעי במקום, הרי שראש העיר הדריך אותה מראש כיצד לנהוג וכן, הודיעה על כוונתו לצלם אותה ביחד עם איאד:

"נכון ששמעתי את זה מיוסף פעם הראשונה, אבל היה ידוע ומוסכם ביני לבין מחמוד שיהיה צילום לפני שבאתי. הכוונה בשיחות שלפני הפגישה. הוסכם ביני לבין מחמוד מראש שיהיה גם צילום עם איאד בנוסף לעיכוב" (פר' מיום 18.2.13).

היא הוסיפה כי ד"ר מרעי הציג עצמו כ- **"החבר של מחמוד וששלח אותו מחמוד לצלם אותי יחד עם איאד"**.

62. גרסתה עולה בקנה אחד עם חלק מהעובדות שאינן שנויות במחלוקת. כך, בעצם הגעתו של ד"ר מרעי למקום המפגש בליווי צלם, מחוזקת גרסתה.

63. אימאן העידה על שיחות טלפון שניהל עמה ד"ר מרעי עם הגיעו למקום המפגש. לדבריה, הוא הציג עצמו כחבר של ראש העיר, אשר נשלח על ידו לצלמה יחד עם איאד כשהיא מחבקת אותו. ד"ר מרעי אישר כי שוחח עמה בטלפון עם הגיעו למקום המפגש. אימאן הוסיפה, כי בנוסף, אף נפגשה עם ד"ר מרעי בבית קפה, טרם הגיע איאד למקום המפגש, אז הדריך אותה כיצד לנהוג בעת הצילום. ד"ר מרעי הכחיש עובדה זו. גרסתה מהימנה ומחוזקת בראיות חיצוניות. לפיכך, אני מקבלת אותה במלואה.

64. אימאן העידה כי ראש העיר התקשר אליה לעדכן כי איאד הגיע לישיבת וועדת המכרזים. חרף זאת, הורה לה להמשיך בתכנית, ללמדך על מטרתה העיקרית - להשתמש בתמונות ככלי נגד איאד:

"הוא אמר לי, למרות שהוא הצביע נגדו, אם יצלם אותי תמונה יהיה לו משהו ביד נגד איאד בעתיד, אם הוא יצביע שוב נגדו. כך מחמוד אמר לי. מחמוד אמר לי שיוסף יצלם את התמונה, יביא אליי את התמונה ושאתי אשרוף את התמונה. לא ראיתי תמונה, היו דיבורים ולא ראיתי את התמונה והוא לא הביא לי אותה, לא ידעתי אם הוא צילם באמת או לא"

(עמ' 3 באמצע).

65. על התכנית לטווח הארוך שבה אימאן והטעימה בעדותה:

"זה לא היה כפי שאמרת לי. נכון שמחמוד אמר לי שאיאד היה בישיבה והצביע נגדו ואז ביקש ממני שהואיל וכבר הגעתי למקום, שאשאר שם ומישהו יבוא מטעמו ויצלם אותי תמונה עם איאד מחובקת, תמונה אחת. מחמוד אמר לי שלאחר מכן הוא יביא לי את התמונה, יראה לי אותה וישתמש בתמונה הזו נגד איאד בפעמים הבאות. אחרי שיראה לאיאד הוא ישרוף את התמונה, לדבריו." (פר' מיום 18.2.13).

ובהמשך:

"הצילום היה מוסכם לפני הפגישה, בשיחות שהיו יומיים קודם.

הוא ביקש ממני שיהיה עיכוב פלוס תמונה והוכחה על זה הוא שלח את החבר שלו והיה מוסכם שתהיה תמונה" (פר' מיום 18.2.13).

66. גרסת אימאן מוצקה ואיתנה. די בה כדי לבסס את הקשר שנקשר בין הנאשמים לסחיטתו של איאד.

טלפון מיוחד לתקשורת עם איאד

67. אימאן העידה, כי ימים ספורים טרם שנפגשה עם איאד, נתן לה חדיג'ה מכשיר טלפון חדש עם סים, לאחר שדיווחה לו כי איאד ביקש ממנה את מספר הטלפון שלה והיא דחתה אותו ב"לך ושוב" מחשש שמא תיחשף זהותה.

68. חדיג'ה אישר, כי אכן סיפק לאימאן מכשיר טלפון, הגם שלדבריו, עשה כן לצורך התקשורת בינו לביתה לשמירת הדיסקרטיות של יחסיהם, שמא ייחשפו בפני בעלה. עוד ציין, כי מדובר במכשיר ישן שהיה בביתו וסופק ללא כרטיס סים.

69. מפלט שיחות מכשיר הטלפון (ת/50) המדובר עולה, כי המכשיר הופעל לראשונה בתאריך 10.5.10, יומיים טרם המפגש בין אימאן לאיאד. השיחות המפורטות בו, רובן ככולן - בין אימאן לאיאד. כן, בוצעו שיחות עם ד"ר מרעי ביום המפגש - אשר כשלעצמן מהוות ראיה למידת מעורבותו העמוקה במימוש התכנית.

70. אין בפי חדיג'ה הסבר לפשר הטלפון שמסר לאימאן. הסברו לפיו נועד לתקשורת עמה נשמט, שכן, הוא המשיך לשוחח עם אימאן באמצעות הטלפון האישי שלה, אף לאחר שסיפק לה את הטלפון הנוסף. בעדותו אישר, כי כלל לא ידע את מספר הטלפון הנוסף וממילא לא התקשר לאימאן באמצעותו:

"אני המשכתי להתקשר לטלפון האישי שלה והיא התקשרה אליי מהטלפון האישי שלה. אם הייתי יודע את המספר השני, הייתי מתקשר אליו."

71. אף בחקירתו במשטרה לא ידע להסביר הכיצד נמנע מלהתקשר לאימאן באמצעות הטלפון הנוסף אם לשם כך מסר לה אותו. בצר לו, ביקש להתייעץ עם עורך דין טרם ששייב לשאלה זו. (ת/34 עמ' 3 ש' 60).

72. אל מול גרסתו חסרת הפשר של הנאשם ניצבת גרסתה של אימאן בדבר המטרה לשמה נועד הטלפון הנוסף, גרסה הגיונית, סבירה ומהימנה. ברי כי סופק לה כחלק מהתכנית שנרקמה לטמון מלכודת לאיאד, לשם סחיטתו.

73. מהטעם הזה, העביר חדיג'ה את מספר הטלפון לד"ר מרעי מבעוד מועד, כדי לאפשר תקשורת בינו לבין אימאן במקום המפגש ביום המיועד. שיתוף הפעולה בין הנאשמים לבין אימאן צף ועולה לאורך הדרך.

74. פלט התקשורת, ת/52 מלמד על 25 הודעות SMS ששיגר ד"ר מרעי לאימאן ביום האירוע, החל משעה 21:51 ועד לשעה 01:00. כן, נצפו כ - 60 שיחות בין השניים, בינם לבין עצמם ובין כל אחד מהם לראש העיר. 'משולש שיחות' כהגדרת התביעה, מהווה ראיה לקשירת הקשר בין הנאשמים לסחיטת איאד ויישומו באמצעות אימאן.

מימוש התכנית

75. אימאן העידה, כאמור, על המפגש עצמו וכן, על פגישתה המקדימה עם ד"ר מרעי. ד"ר מרעי העיד על התייצבותו במקום המפגש ושיחותיו עם אימאן. לא נחזור על הדברים.

צילום האירוע - עדות זיאד

76. זיאד (הצלם) העיד כי ערב האירוע התקשר אליו ד"ר מרעי וביקש להשאיל הימנו מצלמה. לכך סרב, אולם הציע להתלוות אליו כדי שהוא עצמו יצלם, כנהוג וכמקובל. למחרת, ד"ר מרעי אכן אסף אותו במכוניתו והשניים נסעו לכיוון זיכרון יעקב. בהגיעם, הבחין זיאד באימאן מרעי לוחץ ידה של בחורה, יושב ומשוחח עמה. לאחר מכן, משנפרד הימנה נשקה לו הבחורה. זיאד הטעים, כי התבקש על ידי ד"ר מרעי לצלם את השניים "קרובים זה לזה" (עמ' 77 ש' 32, 78 ש' 3). כן הוסיף, כי כל אותה עת היה ד"ר מרעי לצדו. לדבריו, בעת האירוע הוא לא נתן דעתו לפשר מעשהו, אולם בדיעבד הבין את חומרתו (עמ' 78 ש' 7-8 לפרו').

77. בהתייחסו להעדר קיומן של תמונות, הסביר זיאד, כי מששב לביתו בתום האירוע, הוא העתיק את התמונות על דיסק מבלי שהדפיס אותן ויומיים לאחר מכן, מסרו לידי ד"ר מרעי, מבלי ששמר את העתקן, בשל אי הנוחות שחש עקב מעשהו. מהטעם הזה אף סירב לקבל תמורה מד"ר מרעי (עמ' 78, 79 לפרו'). עוד ציין, כי חש שמדובר באירוע "מאורגן" (עמ' 80 לפרו').

78. זמן קצר לאחר חשיפת הפרשייה וחקירתו של זיאד, הגיע אליו ד"ר מרעי, אז דרש הימנו לעזוב את המקום, לאחר שהודיעו כי המשטרה נטלה הימנו את ציודו. באירוע נכח חמו של זיאד, עבדאל רחים ח'טיב אשר אישר את דבריו (ת/16).

79. מהאמור לעיל עולות העובדות הבאות:

- ד"ר מרעי יזם את הפנייה לזיאד, ערב המפגש והזמינו להצטרף אליו, לאחר שהלה סירב להשאיל לו את מצלמתו.
- ד"ר מרעי הנחה את זיאד כיצד ומתי לצלם את איאד ואימאן.
- יום יומיים לאחר האירוע, נטל ד"ר מרעי מזיאד דיסק ובו התמונות שצילם.

עמוד 16

• ד"ר מרעי שב לסטודיו של זיאד לאחר חשיפת הפרשייה וסולק על ידו.

80. העובדות המתוארות שומטות את היסוד לגרסתו של ד"ר מרעי לפיה, זיאד התלווה אליו לצורך נסיעתו לג'סר אזרקה וצילם את זיאד ואימאן מיוזמתו.

81. ד"ר מרעי לא הציג ראיות להוכחת גרסתו. אין בפיו הסבר על שום מה לא השלים את נסיעתו לכאורה לג'סר אזרקה. גרסתו, לפיה הוזעק זיאד לביתו, על ידי אשתו, הופרכה באמצעות זיאד שגרס, כי היה זה ד"ר מרעי אשר יזם את שובו לביתו ולשם כך, אף הזמין את אשרף חטיב, מנכ"ל לשכת ראש העיר ונהגו האישי, לתחנת הדלק בבית ינאי, כדי שיבוא וייקח אותו: **"אמר לי שהוא רוצה לעזוב אותי ודאג לי לטרמפ עם אשרף"** (עדות זיאד - עמ' 91 לפר').

82. מגוחכים דברי ד"ר מרעי, לפיהם זיאד יזם את תצלומם של אימאן ואיאד, בניגוד לדעתו. על שום מה עשה כן? הרי אין מחלוקת כי ד"ר מרעי שכר את שרותיו? אין בפיו ד"ר מרעי תשובה לכך.

83. כך אף ביחס לגרסתו, לפיה קיבל מזיאד דיסק של שירים. אין בפיו הסבר על שום מה העניק לו זיאד, לפתע, דיסק שירים. אף אין בפיו הסבר מדוע לא הציג את הדיסק כראיה.

84. ב"כ הנאשם 2 טען, כי זיאד לא העיד על הפגישה שבין אימאן לד"ר מרעי בבית קפה בזיכרון יעקב, כפי שגרסה אימאן. לפיכך, טען כי לא התקיימה פגישה שכזו. אף אם העובדה נשמטה מעדותו של זיאד, הרי שאין בכך כדי ללמד על אי קיום הפגישה. עדותו של זיאד היתה קצרה ולאקונית. מנגד, עדותה של אימאן היתה ארוכה ומפורטת. יש לקבל את גרסתה אף לעניין זה.

שובו של זיאד עם אשרף ופגישתם של ראש העיר וד"ר מרעי

85. בתום האירוע הסיע ד"ר מרעי את זיאד לתחנת דלק בבית ינאי, שם חבר זיאד לאשרף חטיב, אשר נהג במכוניתו של ראש העיר ודקות ספורות קודם לכן הביאו למקום.

86. ראש העיר הובא לתחנת הדלק ולמרכז הקניות 'אם הדרך' כדי להיפגש עם ד"ר מרעי. אשרף העיד כי בעת שהסיע את ראש העיר לתחנת הדלק בבית ינאי (לא זכר את המועד) אמר לו האחרון כי יהא עליו להסיע נוסע לקלנסוואה. דקות ספורות לאחר שהוריד את ראש העיר, הגיע לרכב זיאד, אותו הסיע לקלנסוואה. אשרף הוסיף, כי ראש העיר ציין בפניו שייתכן והוא עצמו ישוב עם ד"ר מרעי (עמ' 107, 108 לפר').

87. הנאשמים נועדו אפוא יחדיו ב'אם הדרך', בתום המפגש בין אימאן לאיאד. אצה להם הדרך להיפגש מיד לאחר האירוע - ראש העיר הגיע במיוחד מכפר סבא וד"ר מרעי קטע לכאורה את נסיעתו ה'ווירטואלית' לג'סר אזרקה, כדי להיפגש עם חברו.

אין בפיו השניים הסבר לפשר הפגישה הדחופה והדיסקרטית, לשמה דאגו להחזיר את זיאד לביתו באמצעות

אשרף ובלבד שייוועדו יחדיו באין מפריע. קיומה של הפגישה בנסיבות המתוארות, מחזקת את המסקנה, כי נועדה לציון סיומו של השלב הראשון בתכניתם ותכנון השלב הבא - סחיטתו של איאד באמצעות התמונות. היה חשוב להם להיפגש מהר ככל האפשר, הרחק מעין חבריהם, מכריהם או בני משפחותיהם.

סיכום ביניים

88. גרסתה המהימנה של אימאן בצירוף החיזוקים שנמצאו לה מחד ומאידך, התמיהות והפרכות שנמצאו בגרסת הנאשמים - כל אלו מבססים את הקשר שנרקם בין הנאשמים לסחיטתו של איאד, באמצעות תמונות המפגש בינו לבין אימאן, כפי שתיעד אותן זיאד בהנחיית ד"ר מרעי.

89. התשתית ליצירת הקשר נשענת על יחסי הקרבה בין הנאשמים ויחסם העוין כלפי איאד, אשר בהתנהגותו המורדת והסרבנית, קומם עליו את ראש העיר ואת ד"ר מרעי.

90. החיבור הרגעי של חיבוק ונשיקה בין איאד לאימאן צולם על ידי זיאד, הגם שהתיעוד לא נשמר.

91. הוכחה אפוא תכנית סדורה ומושכלת. לכל אחד מהמעורבים יועד תפקיד למימושה. הוכחו קיומן של הכנות משותפות מטעם הנאשמים למימוש הקשר. הוכחו משאבים, זמן ומחשבה שהושקעו בהכנת התכנית. מטרתה היתה להשתלט על איאד במהלך פעילותו הפוליטית, לרסנו ולהכפיפו לראש העיר.

92. הוצאתה לפועל התבצעה במהלך הפגישה בבית הקפה בבורגתא, יומיים לאחר המפגש. הנאשמים הבשילו מעשיהם לכדי עבירה מושלמת.

האם סחטו הנאשמים את איאד באמצעות התמונות במפגש בבית הקפה בבורגתא?

גרסת התביעה

93. יומיים לאחר המפגש בזיכרון יעקב, יזם ד"ר מרעי מפגש בבית הקפה בבורגתא, אליו זימן את עבדל עזיז וכן את איאד. במהלכו, הציג ד"ר מרעי בפני איאד את התמונות ואיים עליו כי אם לא ילך בדרכו של נאשם 1, יועברו התמונות לאשתו. סמוך לאחר מכן הגיע לבית הקפה ראש העיר. בין השניים התפתח עימות קולני.

גרסת הנאשמים

94. הנאשמים מודים בקיומה של הפגישה, כמו גם בכך שראש העיר הגיע אליה באיחור. הנאשם 1 גרס, כי לא ידע שאיאד הוזמן לפגישה. שני הנאשמים כפרו במעשה הסחיטה. ראש העיר גרס, כי הגיע לבית הקפה, לבקשת ד"ר מרעי וכאשר הבחין באיאד, ביקש לעזוב, אולם הנוכחים הפצירו בו להישאר לשם עשיית סולחה. הוא אישר, כי דרש מאיאד במהלך הפגישה לחדול מלהכפיש את שמו "בכל מקום" (עמ' 215 ש' 25-5 לפרו'), אולם גרס כי לא התכוון להתנהגותו במועצת העיר, ובוודאי לא למפגש עם אימאן. כן עמד על כך, שלא דרש מאיאד לתמוך בו בהצבעותיו בוועדת המכרזים. לדבריו, מלכתחילה

לא היה מקום לדרישה כזו שכן, מרבית ההחלטות התקבלו במועצת העיר פה אחד, וברובן המכריע נהג איאד להצביע עם הקואליציה (עמ' 215 ש' 26-32). הוא אישר כי הפגישה נפתחה באווירה קשה, אולם דבק בגרסתו כי לא עלו בגדרה יחסיו הפוליטיים עם איאד. ראש העיר כפר בקיומן של התמונות, או בשיחה עליהן (עמ' 216 ש' 13-31).

עדות איאד

95. כמי שנסחט על ידי הנאשמים, איאד הוא העד המרכזי להוכחת מעשה הסחיטה. הכרזתו כעד עוין הותירה כראיה את הודעותיו. ההודעות מפורטות, עקביות ומהימנות. ככלל, תיאר איאד את השתלשלות האירועים עד לפגישתו עם אימאן בדומה לתיאור שמסרה אימאן, ללמדך, כי השניים תיארו את המציאות כהווייתה. בהודעתו ת/1 תיאר איאד את מעשה הסחיטה כך:

"התקשר אלי דוקטור יוסף מרעי וקבענו להיפגש בבית קפה בבורגתא ושאני בשם היה גם הגיס שלי ששמו עזיז מרעי ואז יוסף מרעי פנה אלי ואמר לי בטענה למה אני הולך כל הזמן נגד ראש העיר וכי המשפחה שלנו בחרה בי על מנת שאני אצביע עם ראש העיר ואמר לי להצביע לרשת סכנין... ואני סירבתי ואז יוסף מרעי אמר לי שיש לו תמונות שלי והוציא לי תמונות שלי עם בחורה שנישקה אותי ואמר לי שהם עקבו אחרי והם יעבירו את התמונות לאשתי שהיא תעזוב אותי וגם אחיה נשוי עם אחותי וגם שמה יהיה פירוד ויוסף מרעי אמר לי כי עלי לשקול את צעדי וכי בכוונתם לעשות כך אם אני לא אצביע לרשת סכנין... אני מיד אמרתי להם שאני אעשה מה שהם רוצים אני הבנתי שהם תפסו אותי בביצים ואני לא רציתי להתגרש בגלל זה ואז יוסף מרעי התקשר אל ראש העיר חדיגה והוא הגיע לבית קפה אחרי 1/2 שעה..." (עמ' 2, ש' 24-39 וכן ראה ת/2 עמ' 11 ש' 26-37).

בהמשך, ציטט איאד את דברי ראש העיר אשר זעם עליו כי התרועע עם אימאן, פילגשו (בלשון עדינה) או כלשוננו:

"וישר שהוא בא הוא פנה אלי בטענות למה אני סוגר לו ברזים ולמה אני נגדו כל הזמן ואז ראש העיר סטר לי על פני ואמר לי שגם הבחורה שאיתי בתמונות שהראו לי הייתה חברה שלו והוא זיין אותה 3 פעמים ולא מספיק מה שאני עושה לו בעירייה גם אני לוקח לו את החברות שלו אני אמרתי לראש העיר... שאני אצביע בעדו וזאת אמרתי כדי לצאת מהישיבה ואחר כך אני רצתי הבית וסיפרתי לאשתי" (ת/2 א' עמ' 12 - 13).

96. הודעת איאד כוללת פרטים מוכמנים אשר מעידים על נכונות תכנה:

- התמונות שהציג בפניו ד"ר מרעי היו הטריגר להסכמתו לדרישותיו. אלמלא הן, לא היתה לו עילה "להתקפל" ולהסכים לשנות את דרכיו.
- המפגש עם אימאן היה דיסקרטי ואילמלא התמונות, לא היה חושף אותו.
- דברי ראש העיר שצוטטו על ידו חשפו פרט מוכמן אודות יחסיו עם אימאן. לאייד לא היתה דרך להיחשף אליהם אלמלא הדברים שנאמרו. להזכיר, רק ד"ר מרעי נחשף ליחסי אימאן עם ראש העיר.

97. בעדותו בבית המשפט חזר איאד על חלק מהעובדות באורח לאקוני. הוא הטעים, כי בשלב בו הציג בפניו ד"ר מרעי את התמונות, הלך עבדל עזיז לשירותים.

98. מכתבו של איאד מיום 1.3.11 למבקר המדינה (ת/5) בגדרו שב ופירט את העובדות, כפי שהוזכר לעיל מחזק את גרסת איאד במשטרה.

99. הודעותיו של איאד נתמכות בגרסותיהם של אימאן, זיאד וד"ר מרעי ויש בהן כדי תשתית ראייתית מוצקה לביסוס מעשה הסחיטה של הנאשמים נגדו.

התקשרות איאד לאימאן לאחר המפגש

100. אימאן העידה כי סמוך לאחר המפגש, התקשר אליה איאד, זועם ואמר לה כי **"ידע שעשו קומבינה עליו וצחקו עליו"** (פר' מיום 19.11.2012). בעדותה ציינה כי היה זה ביום האירוע. בפועל, המפגש בבית הקפה התרחש יומיים לאחריו. אין באי דיוק זה כדי לערער את גרסתה.

101. אימאן תומכת בגרסת איאד בדבר סחיטתו על ידי הנאשמים. בעטיה ראה הוא לנכון להתקשר אליה ולנזוף בה. אימאן תיארה את תחושתה הרעה כלפי איאד, בגללה היא התקשרה אליו מספר פעמים כדי להתנצל בפניו, אולם הוא לא נענה להתקשרויותיה.

עבדל עזיז מרעי

102. עבדל עזיז נכח בפגישה. על כך אין חולק. אף הוא אישר את דברי התוכחה שהטיח ד"ר מרעי באיאד על התנהגותו כלפי ראש העיר וכן את דרישתו כי יחדל מ"ללכלך" עליו. עבדל עזיז ציין. כי במהלך הפגישה איים ד"ר מרעי על איאד כי אם לא יחדל ממעשיו הוא "יחתוך לו את הלשון" (ת/17 עמ' 2).

כן אישר את הגעת ראש העיר באיחור, כמו גם, דרישתו מאיאד להפסיק להשמיץ אותו. בהודעתו דיווח על ויכוח שהתגלע בין ראש העיר לאיאד ביחס לפיטורי גננות מגני הילדים, בגדרו האשים איאד את ראש העיר בפיטוריהן. ראש העיר התנער מאחריותו וגרס כי אין לו זיקה למכתבי הפיטורין.

103. עבדל עזיז אישר, כי עובר לפגישה בבית הקפה, הודיעו ד"ר מרעי על כוונתו להתעמת עם איאד וכן, אישר כי היה זה ד"ר מרעי שהזמין את איאד לפגישה בבית הקפה (ת/18ב').

104. עבדל עזיז גרס כי לא ראה תמונות במהלך הפגישה, אולם הוא לא שלל את האפשרות שאלו הוצגו לפני איאד. לדבריו, שתי הרבה והלך לשירותים וכן, שוחח בטלפון מספר פעמים (ת/17 עמ' 2). הוא ציין, כי כאשר שב מהשירותים, אמר לו איאד שד"ר מרעי **"הוציא לי את התמונות והחזיר אותם חזרה"** (עמ' 26, ת/18ב'). עוד הוסיף כי ד"ר מרעי הגיע לפגישה עם "תיק קטן".

105. לדבריו, לאחר חילופי דברים קשים בין איאד לראש העיר, נערכה ביניהם סולחה "שאף אחד לא מלכלך על השני...נלך ביד אחד..." (עמ' 29 ת/18ב').

106. הגם שהכחיש כאמור, כי ראה את התמונות, עולה מדבריו במשטרה כי התייחס אליהן כאל מעשה עשוי. ר' דבריו בעמ' 10 ת/18ב':

"אני אם הייתי מעורב בנושא הזה הייתי רואה את התמונות, עובדה אם אה...את התמונות האלה, אני לפי עכשיו מה שאני ראיתי בחקירות, גם לפני חקירה, גם, גם לפני ששמעתי לפני שבועיים הסיפור שאיאד, זיהד וזה, ידעת כבר אמת, הכל אמת, שיש תמונות ויש הכל".

עבדל עזיז דיבר על "התמונות האלה", ללמדך כי ידע במה מדובר.

107. עבדל עזיז אישר את גרסת איאד ביחס לאיומים שהשמיע כלפיו ראש העיר כמו "אם אני רוצה להפיל אותך.. אם אני רוצה להזיק לך אני יכול להזיק לך בשניות" וכן, כי אם ימשיך להשמיצו "אני עושה אותך ככה כמו ג'וק... אם אני רוצה אותך אני מסתכל עליך כמו ג'וק, לא רוצה, אל תתעסק איתי, אל תצביע אצלי... אל לך איתי במה שאני רוצה...כל הזמן תלך נגד, רק תעוף ממני, אל תדבר עלי שום דבר רע" (ת/18ב' עמ' 24). כן ציין כי בתום הפגישה, פנה ד"ר מרעי לראש העיר ואמר לו כי "סידר הכל עם איאד" ו"הכל סגור עם איאד (ת/18ב' עמ' 23). לדבריו, "יכול להיות" שהאיומים שהושמעו היו בזיקה לתמונות, אולם הוא לא ראה אותן, כאמור (ת/18ב' עמ' 13).

108. בהודעותיו במשטרה יצא עבדל עזיז להגנתו של איאד ותמך בו. בעדותו בבית המשפט שינה את טעמו; את דמותו של איאד צייר בצבעים כהים, כאדם שסובל מבעיות נפשיות ונוטל תרופות. מנגד, ביטא הזדהות עם הנאשמים והכחיש את גרסתו במשטרה, לפיה שמע מפי איאד, במעמד הפגישה, כי ד"ר מרעי הציג בפניו התמונות. משהוכרז כעד עוין, התקשה להסביר את פשר השינוי שחל בעמדתו. אף לא היה בפיו הסבר, על שום מה חדל מלתמוך בראש העיר, כפי שהצהיר בהודעותיו במשטרה. כך אף מילא פיו מים באשר לפשר גרסתו במשטרה לפיה, אמר כי על הנאשמים להיות בכלא.

109. הגם שעבדל עזיז הכחיש כי ראה תמונות במו עיניו, הרי שיש בגרסתו במשטרה משום תמיכה בגרסת איאד, משציין כי איאד דיווח לו עליהן במעמד הפגישה.

110. אף הדברים שציטט מפי ד"ר מרעי כלפי ראש העיר, כי "הכל סודר" עולים בקנה אחד עם גרסת איאד.

העדר התמונות

111. אין מחלוקת כי אין בנמצא תמונות. אם היו - כי אז היו בבחינת הראיה הטובה ביותר להוכחת מעשי הנאשמים. אולם, העדרן אינו פוגע בתשתית הראייתית המוצקה שהוצגה על ידי התביעה. שלל הנסיבות

שהוכחו, כל אחת בפני עצמה וצבר הנסיבות גם יחד, מבססות את המסקנה כי הנאשמים סחטו את איאד באמצעות התמונות שהוצגו בפניו, לבל ימרה את פיו של ראש העיר. כלל הנסיבות מובילות למסקנה אחת ויחידה שאין בלטה - כי אכן כך היה.

סיכום מעשה הסחיטה באיומים

112. לא בכדי עמלו הנאשמים וטרחו להפגיש בין איאד לאימאן אלא כדי לצלמם יחדיו לשם סחיטתו של איאד. המניע למעשיהם צף ועולה לאורך הדרך - רצונו של ראש העיר לרסן את איאד, להעמידו על מקומו וליישר עמו קו.

113. המפגש בזיכרון יעקב לא הוכחש. צילומי הוכח באמצעות זיאד. עדותה של אימאן מהווה נדבך ומסד להוכחת מטרת המפגש. הפגישה בבית הקפה בין איאד לד"ר מרעי וראש העיר (ביחד עם עבדל עזיז) **בסמוך ובתוך** לאחר המפגש מלמדת על מטרתה. הודעותיו של איאד אשר מחוזקות בעדויות המפורטות לעיל מבססות את עבירת הסחיטה באיומים.

114. גרסות הנאשמים הופרכו. עם זאת, באמצעות קשרו עצמם הנאשמים לעבירות הקשר והסחיטה באיומים המיוחסות להם.

115. הוכח אפוא, מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים קשרו קשר לסחיטת איאד באמצעות איומים לפיהם, יעשו שימוש בתמונות, אם לא ישנה את דרכיו ויתמוך בראש העיר.

עבירת האיומים

116. על פי הנטען בכתב האישום המתוקן, למחרת הפגישה בבית הקפה, התקיימה פגישה בביתו של עבדל עזיז, אליה הגיעו חברי עירייה, איאד, ראש העיר וד"ר מרעי. במהלכה, איים ראש העיר על איאד כי אם לא יעמוד בהתחייבותו, הוא ימנע אותו. ד"ר מרעי איים עליו כי **"אם תלכלך עלי בכל מקום אני אחתוך לך את הלשון"**.

117. איאד לא העיד על האיומים שהופנו כלפיו, כנטען בכתב האישום. הוא אף לא נשאל עליהם על ידי התביעה. משכך, טוענים באי כוח הנאשמים ובצדק, כי אין לבסס ממצאים אודות האיומים על הודעותיו במשטרה.

118. באות כוח התביעה, עוה"ד יעל עצמון ולירון שטרית, טענו כי עבירת האיומים הוכחה באמצעות עדותו של עבדל עזיז, אשר ציין, כי במעמד הפגישה בבית הקפה, אמר ראש העיר לאיאד כי **"ימנע אותו כמו ג'וק"** וד"ר מרעי אמר לו כי יחתוך את לשונו (להלן: **"דברי האיום"**). עבדל עזיז גרס, כי דברי ד"ר מרעי אינם נכנסים בגדר איום שכן מדובר בביטוי, מטבע לשון.

119. ב"כ הנאשם 1 לא חלק על דברי האיום שהטיח ראש העיר באיאד, ברם לטענתו, אין בהם משום

איום שכן, דובר בוויכוח פוליטי; "נאמרה בהקשר של ויכוח פוליטי בו איאד הביע את רצונו להיות בקדנציה הבאה ראש העיר והנאשם אמר לו שימנע אותו כמו ג'וק, הכוונה מבחינה פוליטית" - לשון ההגנה בסיכומיה (עמ' 101, ש' 9-6 לפרוטוקול).

120. ב"כ הנאשם 1 הוסיף, כי לא הוכחו יסודות העבירה המתוארת בכתב האישום, שכן עבדל עזיז תיאר זמן ומקום בשונה מהמפורט בכתב האישום. די באלו, לשיטתו, כדי לזכות את הנאשם 1 מעבירת האיום.

121. הפגישה בבית הקפה היתה טעונה וסוערת. על כך אין חולק. ראש העיר אישר, כי הטיח באיאד דברים קשים, הגם שכפר באיום המיוחס לו. עבדל עזיז תיאר וויכוח סוער שניטש בין ראש העיר לאיאד, במהלכו, הטיחו הנאשמים באיאד את דברי האיום המתוארים לעיל. דברים אלו מתיישבים עם מעשה הסחיטה שביצעו הנאשמים, באמצעות ד"ר מרעי, דקות ספורות קודם לכן, עם הצגתן של התמונות לאיאד. כאן, אף כאן, בקשו הנאשמים להפחיד את איאד להשגת מבוקשם.

122. הוכח אפוא כי הנאשמים הטיחו את דברי האיום המיוחסים להם, ברם עשו כן בבית הקפה ולא בביתו של עבדל עזיז, כמצוין בכתב האישום. בניגוד לפרשנות שביקש לתת לדברים אלו עבדל עזיז ובשונה מהאמור בסיכומי הנאשם 1 - סבורני כי המדובר באיום של ממש, כמשמעו בסעיף 192 לחוק העונשין.

123. עם זאת, איני סבורה כי נכון להרשיעם בעבירה של איום ולו מהטעם שיש לראות בדבריהם חלק בלתי נפרד מהעבירה של סחיטה באיומים. הדברים נאמרו במעמד ביצוע העבירה דלעיל וכחלק בלתי נפרד הימנה. אין להפריד בין האיומים הללו לאיום שהטיח ד"ר מרעי באיאד באמצעות התמונות, כשליחו ושותפו של ראש העיר. זוהי הפרדה מלאכותית שאין לעשותה.

124. לפיכך, בכפוף לקביעה כי דברי האיום נאמרו על ידי הנאשמים, כחלק מהעבירה של סחיטה באיומים, איני רואה להרשיעם בעבירה נוספת של איומים.

האישום השני

125. אישום זה מיוחס לנאשם 1 בלבד. בתקופה הרלבנטית, קיבל על עצמו עבד וותד, קבלן בניין, בניית גני ילדים כקבלן מבצע מטעם חב' ביאדסה ובניו בע"מ, שזכתה במכרז שפרסמה עיריית קלנסאוה. בבעלותו של עבד חברה המכונה "גולגול עבדאל בע"מ" (להלן: "גולגול").

126. עבד מסר לעירייה ערבות בנקאית בסך של 750,000 ₪ (להלן: "הכספים") שהיתה בתוקף בין התאריכים 10.1.11 ועד 31.3.11 (ת/39) לשם קבלת מקדמה על חשבון בניית הגנים ממשד החינוך. עבד דרש מהעירייה להעביר לידיו כספים אלו שהתקבלו עבורו ממשד החינוך. לאורך תקופה ארוכה נדחה על ידי נציגי העירייה, בנימוק כי לצורך העברתם, נדרשת חתימתו של ראש העיר (בנוסף

לחתימותיהם של מורשי חתימה נוספים).

127. על פי הנטען בכתב האישום, בסוף שנת 2010 או בתחילת שנת 2011, דרש ראש העיר מעבד, כתנאי להעברת הכספים, שישלם לו סך 10,000 דולר. לאחר דין ודברים, הסכים עבד לשלם סכום של 5,000 דולר, אז נפגשו השניים בבית קפה במושב זמר, ועבד מסר לידי ראש העיר את הסכום המוסכם (להלן: "הסכום").

עמדת הנאשם

128. במהלך הדיון ועד לתום פרשת ההגנה, הכחיש הנאשם מכל וכל קבלת כספים מעבד. הוא ציין כי לא היה מעורה בפרטי ההתקשרות בין עבד לעירייה, הגם שאישר כי הלה ביצע עבודות בנייה עבור העירייה.

129. בסיכומי, הצהיר בא כוחו כי הנאשם **שיקר** כאשר כפר בעצם קבלת הסכום מעבד, מחשש שמא יופלל בעבירה של שוחד. בפועל, הודה בקבלת הסכום כהלואה, אשר לשיטתו, ניתנה לו טרם מועד התקשרותו של עבד עם העירייה בחוזה לבניית גני הילדים. הנאשם טען, כי מעשהו מגיע כדי הפרת אמונים ועל כן, עתר להרשיעו בעבירה זו.

גדר המחלוקת

130. לנוכח גרסתו החדשה בסיכומי, נותרה במחלוקת השאלה אם הסכום שמסר עבד לנאשם היה שוחד או הלואה?

לצורך הכרעה בסוגיה זו יש לבחון אימתי ניתן הסכום ובאילו נסיבות?

גרסת עבד וותד

131. עבד הציג שתי גרסות; בהודעתו במשטרה (ת/9א) גרס כי נתן את הסכום לראש העיר כשוחד ("חלואה") לאחר שפניותיו לעירייה, לשחרור כספי הערבות נתקלו בחומה בצורה. הוא ציין, כי ראש העיר דרש ממנו את הסכום כתנאי לשחרור כספי הערבות ופירט את הנסיבות בהן מסר לידי ראש העיר את הסכום, בבית קפה ביישוב זמר.

132. בעדותו בבית המשפט חזר בו מגרסה זו וגרס כי מסר את הסכום לראש העיר כהלואה. אז, נחקר בחקירה נגדית והודעותיו במשטרה הוצגו כראיה. (פורמאלית לא הוכרז כעד עוין, אולם הודעותיו הוגשו בהסכמה בהתאם לסעיף 10א' לפק' הראיות).

133. בחקירתו במשטרה ניכרו על עבד חששות; לעצמו - שמא יואשם במתן שוחד וחשש מפני הנאשם, בגין הפללתו. מהטעם הזה, לצד גרסת השוחד, אף בחקירתו במשטרה העלה את גרסת ההלואה, לפיה מסר לנאשם את הסכום, לצורך נסיעה לחו"ל. עם זאת ציין כי הסכום מעולם לא הוחזר לו. לצד גרסה זו, גרס כי הסכום ניתן לו כשוחד וכתנאי לקבלת כספי הערבות. ניכר על עבד, כי נאחז בגרסת ההלואה כמפלט מפני גרסת האמת שבפיו, לפיה מסר לנאשם שוחד. הוא עשה כן, בשל חששותיו והדגיש כי אינו

רוצה לפגוע בנאשם כמו גם, חושש להיפגע:

...אין סיכוי בעולם שאני עושה לבן אדם נזק..." (עמ' 40 ת/9א')

ובהמשך:

"חראם יא גבר, חבל יש לי, אני יש לי ילדים בבית...לא שאני רוצה להזיק לבן אדם ולקלקל לו את הפרנסה...הוא נהיה ראש עיר. בסדר?" (עמ' 40).

134. כאשר נטה לחשוב בחקירתו, כי דבריו אינם מוקלטים, 'מחוץ לפרוטוקול', הודה כי מסר לנאשם את הסכום כשוחד. ראה דבריו בתמליל ת/9א':

"זה שהסיפור הזה, לא לרשום אותה והחמש אלף דולר לא לרשום אותם...עזוב. מחמוד חייב לי חמש אלף דולר, אני אקח אותם ממנו בסופו של דבר....אבל זה לתיק החקירה אני לא מוכן לכתוב את זה" (עמ' 36 ש' 16 עד 18).

ובמקום אחר הודה מפורשות כי מסר לחדיג'ה את הסכום כשוחד:

**"ש. אבל אני רוצה לדעת את החמש אלף דולר על מה שילמת אותם?
ת. על שום דבר, זאת מתנה כי ראש העיר חותם טוב?
ש. על מה?
ת. כי הוא חותם....הוא מאשר לי את החשבון"** (עמ' 33, 34 ת/9א').

135. ב"כ הנאשם טען, כי גרסת השוחד הועלתה על ידי עבד בחקירתו במשטרה על רקע לחצים שהופעלו עליו על ידי החוקרת ענת קצב. לטענה זו אין שחר. בחקירה המוקלטת לא ניכר לחץ חריג או בלתי סביר שהופעל על עבד, הגם שהחקירה הייתה ממושכת ואינטנסיבית. בהחלט הקשו עליו החוקרים לומר את האמת, לנוכח הקשיים שגילה בחשיפתה. עבד נע בין גרסת ההלוואה לגרסת השוחד אולם ברי, כי גרסת השוחד היא הנכונה והמשקפת את המציאות. אך בשל חששותיו מהפללת ראש העיר, כמו גם מהפללה עצמית, שב ונאחז מעת לעת בגרסת ההלוואה. ודוק; החשש מפני הפללה בכלל והפללת ראש העיר בפרט - אדם בעל כוח, עמדה ומשפחה גדולה ותומכת - מובן. מהטעם הזה, ביקש לחשוף את האמת מקום בו סבר כי דבריו לא הוקלטו. ואכן, כל אימת שסבר שדבריו אינם מתועדים, הוא שב וגרס כי נדרש לשלם את הסכום לראש העיר כשוחד.

136. יתירה מזו, אין בפי עבד הסבר לפשר פנייתו של ראש עיר אליו בבקשה להלוואה לכאורה, לצורך נסיעתו לחו"ל. להזכיר, במקור גרס עבד כי נדרש לשלם סכום של 10,000 דולר אולם הוא ניאות לשלם סך 5,000 דולר - ת/9א' עמ' 75 ש' 21 **"אמר לי תביא לי עשר אלף דולר... אמרתי לו קח חמש מספיק... כדי שיכניס לי את החשבונות ויסדר לי את זה ויסדר לי את זה.."** .

137. איש לא גרס לקיומם של יחסי קירבה בין השניים, מכוחם העמיד ראש העיר את דרישתו לעבד להלוואה אישית לכאורה. ההיפך; ראש העיר תיאר קשר שטחי עם עבד, בו פגש באקראי באתרי בנייה הא ותו לא. בגרסה מאוחרת בבית המשפט ובהיותו ער לאבסורד שבגרסתו במשטרה, הוסיף עבד, כי

ההלוואה התבקשה על ידי אחיו של הנאשם, סעדי ז"ל (אשר נרצח בספטמבר 2010), עמו היה מיוודד. אין לייחס משקל לגרסה כבושה זו, שהועלתה לראשונה בבית המשפט ללא הסבר לפשר כבישתה.

138. ב"כ הנאשם טען, כי ההלוואה ניתנה לראש העיר זמן רב טרם כניסתה לתוקף של הערבות וזאת, לנוכח הירצחו של סעדי חדיג'ה בספטמבר 2010, ללמדך כי פנייתו לעבד נעשתה טרם המועד הנ"ל. כאמור, בהעדר משקל ראיתי לגרסתו הכבושה של עבד, נשמט היסוד לטענת ב"כ הנאשם. מעבר לדרוש יצוין, כי אין בפי עבד הסבר על שום מה הלוואה שניתנה לכאורה, לצורך נסיעה לחו"ל, עובר לחודש ספטמבר 2010 - לא נפרעה, אף לא חלק ממנה, עד לסוף חודש מאי 2011 - מועד חקירתו של עבד.

139. תמוהה יותר העובדה, שערב חקירתו של עבד, הגיע לביתו ראמי חדיג'ה, אחיו של הנאשם והתחייב בפניו להחזיר לו את הסכום, ללמדך, כי כאשר בערה הקרקע תחת רגלי הנאשם, הוא נחפז לשלוח לעבד שליח להשבת 'תפוח האדמה הלוהט' לידי (ר' הודעת אברהים ותד מיום 30.5.11).

140. אף הנסיבות בהן העביר עבד את הסכום לידי הנאשם, בבית קפה במושב זמר, הרחק מעין כל, תומכת במסקנה כי במעשה שוחד מדובר. אם היה מדובר במעשה תמים לכאורה, של הלוואה קצרת מועד, על שום מה הרחיקו לכת השניים למושב זמר לשם העברת הסכום?!

141. ראיה ניצחת להעברת הסכום לידי ראש העיר כשוחד ניתן למצוא בדברי עבד למנכ"ל העירייה ז"ל, וויאם זמירו (להלן: "וויאם") בשיחה ספונטנית ואקראית שקיים עמו, אשר הוקלטה (ת/12). שם ציין עבד בריש גלי וללא חשש, כי הנאשם סירב להעביר לו את כספי הערבות הבנקאית ודרש הימנו שוחד. ראה דבריו של עבד לוויאם:

"מחמוד רוצה לעבוד ב-'חראם' (הערת מתמלל - מושג בשפה הערבית שמשמעותו היא דבר לא כשר) ולשתות ב'חראם'...."

מחמוד חדיג'ה מחזיק...הכסף נכנס לעירייה מה מברזים לי והוא מחזיק אותם...כשהייתי אצל מחמוד חגידה והוציא דף...על ארבע מאות וחמישים אלף שקל ולקח ממני חמש אלף דולר" (עמ' 2).

באותה שיחה כרך עבד גם את וויאם לדרישת השוחד:

"אתה אמרת לי אתה תכניס חמש אלפים שקל ואמרת לי הבטחת שתכניס לי אותם...נתתי מהקופה שלי, שילמתי על החשבון שלך, על מי אתה מסתלבט. הבטחת או לא הבטחת".

מועד השיחה ותכנה אינם מותרים ספק באשר לעבירת השוחד שביצע ראש העיר; השיחה התקיימה כאשר הערבות הייתה בתוקף. סירוב ראש העיר לשחרר את הכספים הוא זה שעמד ביסוד הדרישה לשוחד. להזכיר, וויאם נרצח בתאריך 13.4.11 ותוקף הערבות פג ביום 31.3.2011. ברי אפוא שהשיחה התקיימה במועד בה

היתה בתוקף.

142. ב"כ הנאשם טוען, כי אין ראייה לכך שעוכב תשלום כספי הערבות נעשה בכוונת מכוון על ידי הנאשם. לשיטתו, שחרור הכספים כלל לא היה תלוי בו, מה גם שלא ניתן היה להעבירם לעבד בשל פרק הזמן הקצר שנותר בין מועד קבלת הכספים ועד לסיום תקפה.

143. הטענה כשלעצמה אינה משוללת היגיון, אולם איש לא העלה אותה כעילה לסירוב:

· עבד גרס, כי מולאו התנאים להעברת כספי הערבות לידי, למעט חתימתו של ראש העיר. הוא לא גרס כי הקשו עליו בשל נימוקים אחרים. לאורך הודעותיו שב והטעים, כי נדרשו שלוש חתימות על שטר העברת הכספים (של הגזבר, החשב וראש העיר) והעדר חתימת ראש העיר עמדה ביסוד העיכוב בהעברתם.

· עבד הטעים, כי ראש העיר התלה את העברת הכספים בקבלת השוחד, ללמדך כי שאלת מועד פקיעת הערבות לא עמדה על הפרק.

אמנם, גזבר העירייה גרס, כי לא היה מאשר העברת כספים בשל קוצר תוקפה של הערבות, אולם בפועל, הוא לא עשה כן, אף לא נדרש לכך.

144. אל מול עדותו של עבד מונחת עדות הנאשם, אשר הודה כי שיקר לאורך הדרך וטען כי מדובר בעלילה. כאשר הושמעה לו, בחקירתו, השיחה בין עבד לוויאם (ת/12), הכחיש שאחיו סעדי ז"ל, ביקש לכאורה מעבד הלוואה עבורו.

145. הודאתו של הנאשם בסיכומיו כי קיבל את הסכום כהלוואה - המפתיעה יש לומר - אינה עושה עמו חסד. מדובר בהצהרה סתמית, ללא פירוט. אין לראות בה חלף עדות. רב הנסתר בה על הנגלה ופרטיה עלומים; כך, אין הסבר לפנייתו לכאורה של הנאשם לעבד לשם קבלת הלוואה, נסיבות קבלתה, תנאיה, אימתי התחייב להשיבה וכיצד לא נפרעה, אף לא מקצתה, לאורך חודשים רבים. בעצם ההודאה בקבלת הסכום יש משום חיזוק למסקנה כי בשוחד מדובר.

146. בדומה לאישום הראשון, אף באישום זה הודה הנאשם כי שיקר לאורך ההליך ובמהלך החקירה. הנאשם הרחיק לכת באישום זה, כאשר אף בעדותו מילא פיו מים ולראשונה הציג גרסה כבושה בסיכומיו.

בנסיבות אלו, אין לתת אמון בדבריו.

סיכום

147. לנוכח הודאת הנאשם בקבלת הסכום של 5,000 דולר מעבד, נותרה לדין השאלה לשם מה הועבר הסכום; האם כשוחד וכתנאי לשחרור כספי הערבות או שמא כהלוואה?

148. הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הסכום ניתן לראש העיר כשוחד. בשולי הדברים יצוין, כי אין נפקא מינא

לעובדה שעבד לא הועמד לדין בגין עבירה של מתן שוחד. בוודאי שאין בכך כדי לכרסם ממנהיגות גרסתו.

האישום השלישי

149. עניינו של אישום זה הוא התקנת מערכת מיגון בביתו של ראש העיר על חשבון העירייה, מבלי שהתקבל אישור כדון לכך. הנאשם גרס, כי התעורר צורך דחוף להתקנת מיגון בביתו, לנוכח רצח אחיו, בחודש ספטמבר 2010.

150. בחודש אוקטובר 2010, התקין מר משה בלומנפלד (להלן: "**בלומנפלד**") מערכת מיגון בבית ראש העיר ששוויה כ- 90,000 ₪. בנוסף, התקין כבלים בביתו.

התמורה עבור עבודת ההתקנה לא שולמה לבלומנפלד. בחודש אפריל 2011 מסר הנאשם לידיו שני שיקים של קרוב משפחתו, על סך 10,000 ₪ כל אחד ובקשו שלא ייפדה אותם עד להסדרת תשלום עבודתו באמצעות העירייה. בנוסף, המציא לידיו סכום של 15,000 ₪ והתחייב כי העירייה תשלם לו בהקדם את חובה.

151. מנכ"ל העירייה, וויאם צבירו, נרצח ביום 13.04.2011. בעקבות הרצח, דרשה משטרת ישראל למגן ולאבטח את בית הנאשם. אז, ביקש ראש העיר באמצעות אשרף חטיב, מנכ"ל לשכתו, את אישור וועדת הרכש למימון מערכת המיגון שהותקנה בביתו כמחצית השנה קודם לכן, לרבות תוספות והשלמות כפי שהעמידה המשטרה בדרישתה. אישור הוועדה התבקש בהליך דחוף, באמצעות סבב טלפוני בין חבריה. בפניהם הוצגו שתי הצעות מחיר אותן קיבל הנאשם מבלומנפלד, לבקשתו. האחת בגין העבודה שביצע בפועל לרבות התוספות על פי דרישת המשטרה והשנייה, הצעה פיקטיבית.

ראש העיר דאג כי הצעתו של בלומנפלד תאושר. איש מחברי הוועדה לא ידע כי מדובר באישור רטרואקטיבי, בגין התקנה שבוצעה מחצית השנה קודם לכן בביתו, ללא אישור ובניגוד לנהלים.

152. המאשימה טוענת, כי במעשיו, נהג הנאשם במרמה והפרת אמונים הפוגעת בציבור.

עמדת הנאשם

153. העובדות כשלעצמן אינן שנויות במחלוקת. הנאשם טוען, כי כך או כך, היה על העירייה לשאת בעלות התקנת מערכת המיגון בביתו, שכן, הצורך בהתקנה קם מתוקף תפקידו ועל רקע איומים שהופנו אליו, אף טרם דרישת המשטרה.

154. הנאשם אישר כי העביר לבלומנפלד שיקים של קרוב משפחתו, אשר את פירעונם ביקש למנוע וכן אישר כי מסר לו סכום של 15,000 ₪ כ'הלוואה אישית' לדבריו, בשל העיכוב בתשלום התמורה בגין עבודתו. כן אישר כי לאחר קבלת דרישת המשטרה, הוא ביקש ממנו שתי הצעות מחיר כדי להציגן לפני וועדת הרכש.

גדר המחלוקת

- א. האם התקנת מערכת המיגון, טרם דרישת המשטרה, נעשתה כדין?
ב. בהנחה שנפל בה פגם, האם המעשה מהווה הפרת אמונים?

דין והכרעה

155. התקנת מערכת המיגון טרם דרישת המשטרה נעשתה שלא כדין ובאורח פסול. אצה לו הדרך לראש העיר, לאחר רצח אחיו, להתקין מערכת מיגון בביתו, בדחיפות מרבית. בתוך כחודש ימים ממועד הרצח, השלים בלומנפלד את התקנת המיגון בביתו. זו בוצעה ללא ידיעת הממונים על הרכש בעירייה, ללא אישור תקציבי ובניגוד להוראות פק' העיריות.
156. ודוק; המצוקה אליה נקלע ראש העיר מובנת, אולם אין בה כדי להכשיר מעשיו. כדרכו, נהג הנאשם בתכססנות, תוך נגיסה בכספי ציבור, שלא כדין. דרך המלך הייתה פתוחה בפניו, לפנות לוועדת הרכש טרם ההתקנה לשם אישורה. דא עקא, הוא נמנע מלעשות כן ולא בכדי. ללא דרישת המשטרה, משוללת העירייה סמכות לאשר התקנת מיגון בבית ראש העיר, מה גם שלא היה בידה מקור תקציבי למימושו.
157. ראש העיר ביקש אפוא לעקוף את הגופים המוסמכים בעירייה ופעל לשם כך בעצה אחת עם המנכ"ל דאז, וויאם צבירו. תימוכין לכך יש בעדותו של בלומנפלד, להלן.

עדות משה בלומנפלד

158. בלומנפלד - עד אובייקטיבי, ישר ומהימן שנפל קרבן למעשי הנאשם על לא עוול בכפו. בכאב סיפר, כיצד ירד מנכסיו בעקבות אי קבלת התמורה, למצער החלק הארי שבה, בגין העבודה שביצע בבית הנאשם. מדובר במערכת מיגון יקרה ומורכבת שהתקין, שערכה כ - 90,000 ₪.
159. את המשא ומתן להתקנת מערכות מיגון בבית הנאשם ובבית העירייה, ניהל בלומנפלד עם המנכ"ל וויאם ז"ל. על פי דרישה, התקין שתי מערכות אבטחה בבניין העירייה ומערכת נוספת בבית ראש העיר.
160. בעבור המערכות בבית העירייה מסר הצעת מחיר כדין, טרם התקנתן ותמורתן שולמה במלואה, לאחר הביצוע. (ת/24, ת/27). שונים פני הדברים ביחס למערכת המיגון בבית הנאשם. זו הותקנה בחודש אוקטובר 2010, אולם את ההזמנה לספקה הוציא בלומנפלד כ- 3 חודשים לאחר מכן, בתאריך 09.01.2011 (ת/26) בציינו כי את ההתקנה ביצע על יסוד אישור בעל פה שקיבל מהמנכ"ל שהבטיחו כי תשולם בסיומה.
161. אף הצעות מחיר למערכת אזעקה אלחוטית הוציא בלומנפלד בדיעבד, בתאריך 21.04.2011 (חלק מ-ת/22) לאחר מועד הירצחו של המנכ"ל, כדי לאפשר את התשלום עבורה. אז, התבקש על ידי הנאשם להמציא הצעת מחיר נוספת, פיקטיבית (הומצאה הצעת חברת ENI (חלק מת/22)), שכן, היה על ראש העיר להניח בפני וועדת הרכש שתי הצעות מחיר, לצורך אישור הצעתו של בלומנפלד. הצעות המחיר

הומצאו על ידו היישר לבית ראש העיר (עמ' 123 לפרו').

162. לאחר רצח המנכ"ל, הפך הנאשם לכתובת יחידה עבור בלומנפלד. רק אליו פנה בדרישות התשלום ועשה כן השכם והערב. פעמים רבות שוחח עמו למציאת פתרון עבור תשלום תמורת עבודתו. סופו של יום, מתוך תמורה של כ - 92,000 ₪ שילמה העירייה סך 30,000 ₪ בלבד, לאחר דרישת המשטרה.

163. בלומנפלד גרס כי דרישות המשטרה (ת/23א), תאמה את המערכת שהתקין קודם לה וענתה על מירב התנאים. כל שנותר היה לשפרה ולשדרג.

164. בלומנפלד הסביר, כי סמוך לאחר שהתקין את מערכת המיגון בבית הנאשם, הוא התבקש על ידי מנכ"ל העירייה, להוציא שתי חשבוניות לעיריית קלנסאוה (ת/14ב) על שם "גולגול" - החברה שבבעלות עבד וותד. דא עקא, עבד לא היה מוכן לשלם את תמורתן ולפיכך, נאלץ להוציא חשבונית זיכוי (ת/14א) לגולגול ובמקומה, הוציא חשבונית לעיריית קלנסאוה (מס' 1132 מיום 17.05.11 על סך 92,000 ₪ - חלק מת/22).

עבד אישר בעדותו את דברי בלומנפלד ((ת/9 עמ' 4-5, ת/10, ת/9א, פרוטו' עמ' 68-69). סך החוב בגין ההתקנות בבית ראש העיר, כולל תוספת עבור התקנת **כבלים** עמד על 95,160 ₪.

165. בהתייחסו לשני שיקים שקיבל מהנאשם (ת/30), גרס בלומנפלד, כי אלו ניתנו על חשבון עבודתו והנאשם הבטיח, כפי שאף גרס, כי ישלם את תמורתם במזומן. משחלף מועד פירעונם ומאומה לא אירע, התריע בלומנפלד כי אם לא יקבל את כספו, הוא יפרק את המערכת שהרכיב. אז, קיבל מהנאשם סכום של 15,000 ₪, בגין השיקים (ת/30). בלומנפלד הוסיף, כי הבטיח לנאשם כי לכשיקבל את התמורה מהעירייה, יחזיר לו את כספו.

166. בלומנפלד שלל את גרסת הנאשם, לפיה הסכום ניתן כהלוואה אישית. לדבריו, הוא מעולם לא ביקש הלוואה מראש העיר, מה גם שיחסיו עמו היו יחסי עבודה בלבד.

167. ב"כ הנאשם טען, כי לעירייה קנוי שיקול דעת עצמאי ביחס להתקנת אמצעי מיגון בבית ראש העיר, אף ללא הנחייה מפורשת מהמשטרה. לחיזוק טענתו, הצביע על וויאם ז"ל, אשר כמנכ"ל העירייה, הזמין את העבודה והיה בקשר עם בלומנפלד. תימוכין לטענה מבקש הסנגור למצוא בדברי רפ"ק יורם כהן, אשר ציין כי **"יש מצבים שגם ללא הגדרת מאויים עיריות או גופים אחרים עושים את הדברים"**. זאת ועוד, חודשים ספורים לאחר מועד ההתקנה, התקבלה דרישת המשטרה לאמצעי מיגון מוגברים, ללמדך כי לא בכדי הותקנה המערכת אלא בשל הצורך בהתקנתה.

168. עדותו של רפ"ק כהן אינה מהווה אסמכתא לקיומה של סמכות הקנויה בידי העירייה להחליט על התקנת מערכת מיגון בבית ראש העיר, ללא דרישה מטעם המשטרה. מלבד עדות זו לא הוצגו ראיות התומכות בטענה.

169. ב"כ הנאשם הוסיף, כי לנאשם היה "ברור" שהעירייה "צריכה" לשאת בעלות התקנת מערכת המיגון וכך אף לבלומנפלד. אין מאחורי טענה זו ולא כלום. כראש עיר, אשר האחריות לניהולה, לרבות התנהלות על פי תקציב, רובצת על כתפיו, ידע הנאשם כי אין בנמצא סעיף תקציבי לאישור התקנת מערכת המיגון בביתו. מהטעם הזה נקט דרך פתלתלה לעשות כן, בהיחבא, תחת חסותו של וויאם ז"ל אשר נתן ידו לדבר. בעדותו ציין **"סוכם שהעירייה תשלם על זה. סוכם ביני ובין המנכ"ל והעניין עבר גם לגזבר והחשב אשר ידעו על זה וגם הסכימו"** (עמ' 224 לפר'). הגזבר מחמוד מנסור הציג תמונה שונה לחלוטין. לשיטתו, בעת קבלת דרישת המשטרה, הוא כלל לא ידע שמערכת המיגון הותקנה בבית הנאשם חודשים קודם לכן. משהתקבלה הדרישה - לא נמצא תקציב למימונה. המקור שעמד לרשות העירייה היה תקציב שכרו של המנכ"ל המנוח. לדבריו, הגורם המוסמך להזמין הצעות מחיר ולזמן את וועדת הרכש הוא מנהל הרכש בלבד (עדותו, עמ' 139, 141 לפ' וכן ת/40). הנה, פעם נוספת הציג הנאשם מצג שווא שאין מאחוריו ולא כלום.

170. מנסור, ששימש גם כמבקר מטעם משרד הפנים במועצות מקומיות, הסביר, כי מקום בו העירייה מעוניינת באבטחת ראש עיר, ללא דרישה מהמשטרה, נדרש אישור מטעם משרד הפנים, לבל ייחשב הדבר לטובת הנאה. אם קם צורך דחוף בכך, הדבר אפשרי אף ללא אישור משרד הפנים **"אם הנושא עבר במועצת המליאה של העירייה. מבחינת נוהל תקין זה לא, אך מבחינת ביצוע זה ניתן"** (עמ' 143-144 לפר'). בענייננו, לא הוצגו אישורים מטעם משרד הפנים, אף לא מטעם מועצת המליאה של העירייה. ראש העיר נהג כאוות נפשו, לא ביקש אישורו של איש למעשיו.

171. הנאשם הסתתר מאחורי המנכ"ל ז"ל אשר היה הרוח החיה בביצוע ההתקנה בביתו. אין בכך כדי לפטור את הנאשם מאחריותו כמי שהיה אחראי לניהול העירייה ותפקודה.

172. בדרישתו מבלומנפלד לאחר רצח המנכ"ל, להגיש לו, שתי הצעות שנושאות תאריך מאוחר (20.4.2011 בעוד שהעבודה בוצעה באוקטובר 2010), אחת מהן פיקטיבית - יש משום תימוכין למסקנה בדבר התנהלותו הפסולה, שלא כדין ובניגוד לנהלים. אף התשלום בסך ₪ 15,000 תומך במסקנה זו. על שום מה בחר לשלם לבלומנפלד באופן אישי מקצת מהתמורה, אם נהג כשורה ועל פי הדין? טענתו כי הלווה לו כספים, מוטב היה אלמלא הועלתה. גרסת בלומנפלד כי לא היו דברים מעולם מקובלת עלי.

173. כף אף ביחס לסבב טלפוני החפוז לחברי וועדת הרכש לאישור תקציב המיגון, לאחר קבלת דרישת המשטרה. לא בכדי מיהר ראש העיר לערוך את הסבב הטלפוני, על אף שדיון במליאה נועד להתקיים יומיים לאחר מכן. בכוונת מכוון, ביקש ראש העיר לקבל את אישור חברי הוועדה בחופזה, תוך העלמת העובדה כי המדובר באישור בדיעבד בגין התקנה שחלקה הארי בוצע חודשים קודם לכן (ר' עדותו של נאשף חטיב עמ' 114 לפ').

174. מנהל הרכש בעירייה וראש וועדת הרכש, טהה מרעי, אשר הודעתו הוגשה בהסכמה - מסר כי לא ידע מאומה על התקנת מערכת המיגון בבית ראש העיר בחודש אוקטובר 2010 כמו גם, לא היה לו מושג עבור מה הוצאה חשבונית של בלומנפלד מחודש נובמבר 2010 (ת/43, ת/43א עמ' 8, 14).

175. צבר הראיות מצביע על התנהלות פסולה ובלתי חוקית של ראש העיר. במסגרת ובניגוד לנהלים, ביקש להשיג את תכליתו ולהתקין בביתו מערכת מיגון על חשבון העירייה ומבלי שהיה זכאי לכך. הוא ניצל את בלומנפלד באורח בזוי כאשר שכר את שירותיו בודעו כי אין מקור מימון לתשלום התמורה עבור עבודתו. בלומנפלד נותר עירום וחסר כל.

176. ב"כ הנאשם טוען, כי אף אם הליך התקנת המיגון בחודש אוקטובר בוצע באורח שאינו תקין, הרי שאין הוא עולה כדי עבירה של הפרת אמונים. הטענה נסמכת על דנ"פ 1397/03 **מדינת ישראל נ' שבס** (להלן: "**עניין שבס**"), שם נקבע כי לא כל כישלון הוא עבירה ולא כל טעות בשיקול דעת נתפסת כאיסור פלילי. טרם שתידון הטענה, להלן, המסגרת הנורמטיבית.

המסגרת הנורמטיבית - עבירה של מרמה והפרת אמונים

177. העבירה של מרמה והפרת אמונים קבועה בסעיף 284 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ולשוונה:

"284. עובד הציבור העושה במילוי תפקידו מעשה מרמה או הפרת אמונים הפוגע בציבור, אף אם לא היה במעשה משום עבירה אילו נעשה כנגד יחיד, דינו - מאסר שלוש שנים".

178. ליסוד העובדתי שלושה רכיבים; התנהגותי (מעשה מרמה או הפרת אמונים), נסיבתי (עובד ציבור שמבצע המעשה במילוי תפקידו) ותוצאתי (פגיעה בציבור) אשר אינה בהכרח נזק חומרי ויכולה להיות נזק מופשט. בהתאם לתפיסה שהתקבלה בפסיקה במשך השנים, הובהר בעניין שבס כי העבירה של מרמה והפרת אמונים אינה עבירה תוצאתית כי אם עבירה התנהגותית, כאשר רכיב "הפוגע בציבור" אינו רכיב תוצאתי אלא רכיב "נסיבתי גרידא" (עניין שבס, פסקה 39 לפסק דינו של הנשיא ברק). רכיב נסיבתי זה "**נוגע לתכונה מיוחדת של הרכיב ההתנהגותי, דהיינו, נדרש כי מעשה המרמה או הפרת האמונים יהא, לפי טיבו וטבעו, מעשה הפוגע בציבור**" (ע"פ 4148/96 **גנות נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.12.96). בהקשר זה, הבהיר הנשיא ברק כי הפגיעה המדוברת אינה אך פגיעה כספית או חומרית בציבור, אלא שרכיב נסיבתי זה מתקיים, בין השאר, כאשר התנהגותו של עובד הציבור פוגעת באמון הציבור במערכת השלטונית (עניין שבס, פסקה 48 לפסק דינו של הנשיא ברק).

179. הביטוי "**במילוי תפקידו**" - מתייחס למבצע העבירה שהתאפשרה על רקע תפקידו הרשמי כעובד הציבור.

"**מעשה מרמה**" - לרבות העלמת עובדות, או מצג כוזב באמצעות צד שלישי. "מרמה" במשמע, מצג עובדתי "כוזב" לרבות הלך הרוח הנלווה אליו - הידיעה כי מדובר במצג כוזב (קדמי- חלק שלישי עמ' 1686).

"**הפרת אמונים**" - ביטוי שמתפרס על שלל מעשים או מחדלים שיש בהם משום פגיעה בציבור. בית המשפט העליון קבע לא אחת כי גבולותיה של העבירה עמומים והזהיר מפני הרחבתם יתר על המידה ואולם לצד זאת, עמד בית המשפט העליון על הסכנות שבצמצום יתר של תחולת האיסור הפלילי. נקבע:

"במתן פירוש לאיסור הפלילי של הפרת אמונים עלינו להבטיח כי יסודות העבירה ישקפו התנהגות פסולה בעלת היבט פלילי. אל לנו לתת לעבירה פירוש רחב מדי שישתרע על התנהגות שהיבט הדומיננטי בה הוא בעל אופי משמעותי [...] אך באותה מידה יש להיזהר מפני סכנה אחרת הרובצת לפתחו של בית המשפט. יש להימנע מלתת לעבירה פירוש מצמצם, אשר ישלול מהחברה הישראלית מכשיר חשוב בשמירה על הערכים המונחים ביסוד השירות הציבורי" (עניין שבס, פסקה 31 לפסק דינו של הנשיא ברק).

הודגש בפסיקה כי נוכח ההנחיה החקיקתית הדלה, קשה לקבוע מראש רשימה ממצה של מצבים המהווים הפרת אמונים, אך ניתן לעמוד על העקרונות עליהם מבוסס האיסור:

"עובד ציבור נתון במצב של אומון כלפי המדינה, אשר הפקידה בידי העובד סמכויות וכוחות. השימוש בסמכויות וכוחות אלה בא לשרת את האינטרס, שהכוח והסמכות באו להגשים. אין הם באים לשרת אינטרס אחר כל שהוא [...] עובד ציבור, המפר את האומון שניתן בו והפועל באופן שאינו מגשים את האינטרס שעל מילוי הופקד, מפר אמונים" (ע"פ 884/80 מדינת ישראל נ' גרוסמן, פ"ד לו(1) 405).

180. **היסוד הנפשי** - נדרשת מודעות עובד הציבור כלפי טיב המעשה ולניגוד האינטרסים שמעשה יוצר, אשר יש בו כדי פגיעה בציבור, אף אם אין הוא מודע לכך שמעשהו מהווה הפרת אמונים, או שיש בו כדי פגיעה בערכים שהאיסור הפלילי נועד להגן עליהם. עצימת עיניים אף היא שקולה למודעות ליסוד העובדתי שבעבירה. אין צורך להוכיח מניע אסור שכן, די במודעות המשתרעת על כל סוגי ההתנהגות (קדמי חלק שלישי, עמ' 1704).

ולענייננו

181. אין מדובר ב'כישלון', כדברי ב"כ הנאשם, אף לא בעצימת עיניים. המדובר במעשה מכוון, אשר על פניו, פגיעתו בציבור קשה. מטרתו להטיל על כספי ציבור הוצאות התקנת מערכת המיגון בבית ראש העיר, אגב עקיפת נהלים, שימוש בתכססנות והסתרת מידע. כראש עיר, ניצל הנאשם את מעמדו וכוחו והביא להתקנת מערכת מיגון בביתו, על אף שלא הוסמך לכך, אף לא היה זכאי לכך על פי החוק והנהלים. ברי אפוא, כי מעשהו נכנס בגדר יסודות העבירה של מרמה והפרת אמונים.

סוף דבר

182. באשר לאישום הראשון - הנאשמים לימדו על עצמם, באמצעות גרסותיהם הכבושות כי השקר אינו זר להם. הם אישרו כי שיקרו בחקירותיהם במשטרה. אף במענה בבית המשפט הציגו עמדות שקריות. הפרכות והסתירות שעלו מגרסותיהם, כמו גם, הגרסות הכבושות שהציגו - חשפו אותם במעורבותם - אנשים תכססנים שמשתמשים בתחבולות ובמרמה להשגת מטרותיהם, תוך ניצול חולשותיהם של אחרים.

183. לשם השגת מטרות פוליטיות, לא בחל הנאשם 1 מלנצל את אימאן, צעירה אשר בחולשתה, ביקשה

לרצותו והיתה נכונה לפעול למענו, על רקע יחסיה עמו. הנאשמים אף לא בחלו מלהשפיל ולבזות את איאד - על רקע עוינותם כלפיו והרצון לבוא עמו חשבון.

184. הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמים סחטו את איאד באיומים ועשו כן, אגב שימוש בתמונותיו עם אימאן, אותן צילמו לאחר שהביאו למפגש בין השניים בתחבולה ובדרך פסולה.

185. נקבע בנוסף, כי הנאשמים איימו על איאד הגם שמעשה האיומים היה נלווה למעשה הסחיטה באיומים ולא בוצע כעבירה עצמאית. לפיכך, יזוכו הנאשמים מעבירת האיומים.

186. **לפיכך, אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיפים 499(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") וסחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק.**

187. באשר לאישום השני - הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם 1 נטל מעבד וותד שוחד בסכום של 5,000 דולר תוך הבטחה כי ידאג שכספי ערבות בנקאית בסכום של 730,000 ₪ יועברו לידיה מהעירייה. סופו של יום, הכספים לא הועברו.

188. **לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם 1 בעבירה של לקיחת שוחד לפי סעיף 290 לחוק.**

189. באשר לאישום השלישי - הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם 1 ביצע עבירה של הפרת אמונים בכך שפעל להתקנת מצלמות אבטחה בביתו על חשבון עיריית קלנסואה שלא כדין ומבלי שהתקנתן אושרה על פי הנהלים בעירייה.

190. **לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם 1 בעבירה של מרמה והפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק.**

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ה, 18 יוני 2015, במעמד הנאשמים וב"כ הצדדים.